

บทที่

6

เรื่อง กระบวนการออกคำสั่งของเจ้าพนักงาน ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

1. ความนำ

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์ในการคุ้มครองสิทธิประโยชน์ของประชาชนด้านสุขภาพอนามัยอันอาจได้รับผลกระทบจากการกระทำของบุคคลใดๆ โดยการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรและเจ้าหน้าที่ของรัฐระดับท้องถิ่นเป็นผู้มีบทบาทที่สำคัญที่สุดในการใช้อำนาจแห่งกฎหมายนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ออก “คำสั่งทางปกครอง” เพื่อบังคับต่อประชาชนได้

ในการใช้อำนาจทางปกครองของเจ้าหน้าที่ของรัฐแต่เดิมนั้น กฎหมายแต่ละฉบับอาจจะมิได้บัญญัติถึงวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองอยู่บ้าง แต่ก็มีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งไม่อาจจะคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนอันเกิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ การที่ฝ่ายนิติบัญญัติได้มีความพยายาม ก่อตั้งสิทธิของผู้เสียหายโดยบัญญัติหลักการของวิธีวินิจฉัยสั่งการของฝ่ายปกครองไว้ในกฎหมายแต่ละฉบับแยกแตกต่างกันออกไปทำให้ยากแก่การศึกษาและทำให้การนำหลักกฎหมายดังกล่าวมาปรับใช้เป็นไปได้อย่างจำกัด รวมทั้งการจงใจที่จะละเลยไม่นำหลักกฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาประยุกต์ใช้กับวิธีวินิจฉัยสั่งการของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง เพราะนักกฎหมายโดยทั่วไปมักเข้าใจว่าหลักกฎหมายวิธีพิจารณาหรือหลักกฎหมายวิธีปฏิบัติราชการนั้นจะใช้กับกระบวนการวิธีพิจารณาคดีของศาลเท่านั้น เหล่านี้ล้วนเป็นสาเหตุที่ทำให้การกระทำทางปกครองของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองไปกระทบกระเทือนต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชนทั้งสิ้น

ความผิดพลาดของการกระทำทางปกครองส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในขั้นตอนก่อนมีการออกคำสั่งทางปกครองหรือในขั้นตอนการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องราวก่อนออกคำสั่งทางปกครอง ดังนั้น หากสามารถสร้างวิธีการเพื่อป้องกันการกระทำที่ผิดพลาดในชั้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยนำหลักกฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองที่ได้นำมาประมวลบัญญัติไว้เป็นหมวดหมู่มาบังคับใช้อย่างจริงจังแล้ว ย่อมสามารถคุ้มครองสิทธิเสรีภาพให้แก่ประชาชนจากการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายได้เป็นอย่างดี เพราะเป็นมาตรการป้องกันความเสียหายที่จะ

เกิดขึ้นแก่ประชาชนซึ่งดีกว่ามาตรการทางศาลอันเป็นการเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นแล้ว อีกทั้งยังมีผลเป็นการเสริมมาตรการการควบคุมตรวจสอบของศาลต่อการกระทำของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองได้ง่ายขึ้นเพราะมีรูปแบบที่ชัดเจนแน่นอนตามกฎหมาย รวมทั้งเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองเองก็สามารถดำเนินการได้อย่างมั่นใจตามระเบียบขั้นตอนที่กำหนด และก่อให้เกิดความเชื่อมั่นต่อประชาชนในความมั่นคงของคำสั่งทางปกครองอีกด้วย¹

ดังนั้น ในบทนี้จึงได้นำหลักเกณฑ์ที่สำคัญตาม “พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539” อันเป็นกฎหมายกลางซึ่งกำหนดมาตรฐานการปฏิบัติในการออกคำสั่งทางปกครองของเจ้าหน้าที่ของรัฐไว้ โดยมีการประยุกต์ให้เข้ากับบทบัญญัติของ “พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535” ซึ่งมีสาระที่สำคัญดังต่อไปนี้

2. คำนิยาม

“การพิจารณาทางปกครอง” หมายความว่า การเตรียมการและการดำเนินการของเจ้าพนักงานเพื่อจัดให้มีคำสั่งทางปกครอง

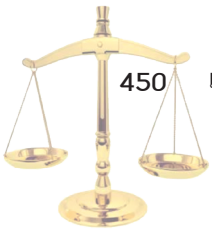
“คำสั่งทางปกครอง” หมายความว่า การใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าพนักงานที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระงับ หรือมีผลกระทบต่อสถานการณืของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการถาวรหรือชั่วคราว เช่น การสั่งการ การอนุญาต การอนุมัติ การวินิจฉัยอุทธรณ์ การรับรอง และการรับจดทะเบียน แต่ไม่หมายความรวมถึงการออกกฎ²

“เจ้าพนักงาน” หมายความว่า เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

“คำสั่ง” หมายความว่า คำสั่งทางปกครองที่ออกโดยเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ดังนี้

¹ นัยนา เกิดวิชัย, พ.ต.ท.หญิง. กฎหมายปกครอง, โรงพิมพ์พีทีพีอักษร, 2541 หน้า 236-237

² มาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

(ก) คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

- คำสั่งตามมาตรา 21 และมาตรา 22 เกี่ยวกับเรื่องสุขลักษณะของอาคาร
- คำสั่งตามมาตรา 27 วรรคหนึ่ง และมาตรา 28 วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม เกี่ยวกับเรื่องเหตุรำคาญ
- คำสั่งตามมาตรา 45 เป็นคำสั่งให้ผู้ดำเนินกิจการใด ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้ แก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้อง หรือให้หยุดดำเนินกิจการไว้ทันทีเป็นการชั่วคราว
- คำสั่งตามมาตรา 48 วรรคห้า และมาตรา 52 เกี่ยวกับเรื่องหนังสือรับรองการแจ้ง
- คำสั่งตามมาตรา 65 วรรคสอง เป็นคำสั่งให้หยุดดำเนินกิจการกรณีมีการค้างชำระค่าธรรมเนียมติดต่อกันเกินกว่า 2 ครั้ง
- คำสั่งตามมาตรา 56 วรรคสอง ในเรื่องการไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ต่ออายุ ใบอนุญาต
- คำสั่งตามมาตรา 59 และมาตรา 60 ในเรื่องการใช้และการเพิกถอนใบอนุญาต

(ข) คำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุข ตามมาตรา 46 วรรคสอง ในกรณีที่ตรวจพบเหตุที่ไม่ถูกต้องหรือมีการกระทำใด ๆ ที่ฝ่าฝืนต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือข้อกำหนดของท้องถิ่นแล้ว จะมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนหรือจะเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนเป็นส่วนรวมซึ่งสมควรจะดำเนินการแก้ไขโดยเร่งด่วน

“คู่มือ” หมายความว่า ผู้ยื่นคำขอหรือผู้คัดค้านคำขอ ผู้อยู่ในบังคับหรือจะอยู่ในบังคับของคำสั่ง และผู้ซึ่งได้เข้ามาในกระบวนการพิจารณาเนื่องจากสิทธิของผู้นั้นจะถูกกระทบกระเทือนจากผลของคำสั่ง

3. หลักเกณฑ์การปฏิบัติที่สำคัญในการออกคำสั่งของเจ้าพนักงาน

3.1 ข้อพิจารณาเกี่ยวกับ “อำนาจของเจ้าพนักงาน”

หลักกฎหมายสำคัญที่นำมาใช้เกี่ยวกับตัวเจ้าพนักงานหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ คือ

(1) หลักว่าด้วย “อำนาจหน้าที่” ของเจ้าพนักงานในการวินิจฉัยสั่งการ

1.1) ในขณะเวลานั้น เจ้าพนักงานต้องมีอำนาจหน้าที่ทำการพิจารณาในเรื่องนั้น

1.2) ในกรณีมีการมอบอำนาจ เจ้าหน้าที่ผู้รับมอบอำนาจต้องเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดไว้ เช่น การมอบอำนาจภายในราชการบริหารส่วนกลางและราชการบริหารส่วนภูมิภาคตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534³ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครมีอำนาจมอบได้ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528⁴ นายกเทศมนตรีมีอำนาจมอบได้ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496⁵ เป็นต้น และการมอบอำนาจต้องทำตามแบบที่กฎหมายกำหนดไว้เท่านั้น เช่น พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 กำหนดให้นายกเทศมนตรีมอบอำนาจให้กับเทศมนตรีได้โดยทำเป็นหนังสือ⁶ เป็นต้น

การมอบอำนาจให้ทำการพิจารณาทางปกครองแทน เป็นการโอนอำนาจดังกล่าวจากเจ้าพนักงานผู้ทรงอำนาจไปยังเจ้าหน้าที่ผู้รับมอบอำนาจ เจ้าหน้าที่ผู้รับมอบอำนาจจึงไม่ได้ทำการพิจารณาทางปกครองในฐานะที่เป็นตัวแทนของเจ้าพนักงานผู้ทรงอำนาจแต่ทำการเช่นนั้นในนามของตนเอง ดังนั้น ตรีบโดที่ยังไม่ได้เพิกถอนการมอบอำนาจ เจ้าพนักงานผู้ทรงอำนาจจะสอดเข้าไปพิจารณาทางปกครองแทนที่เจ้าหน้าที่ผู้รับมอบอำนาจไม่ได้ คงมีแต่เพียงอำนาจหน้าที่กำกับติดตามผลการพิจารณาทางปกครองของผู้รับมอบอำนาจและแนะนำแก้ไขการพิจารณาทางปกครองของเจ้าหน้าที่ผู้รับมอบอำนาจได้เท่านั้น (มาตรา 40 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534)

(2) *หลักว่าด้วย “ความเป็นกลาง” ของเจ้าพนักงานในการวินิจฉัยสั่งการ*

กฎหมายได้กำหนดถึงเหตุที่ชวนให้เกิดความเคลือบแคลงสงสัยได้ว่าบุคคลดังกล่าวอาจจะกระทำการพิจารณาทางปกครองโดยไม่เป็นกลางหรือมีส่วนได้ส่วนเสียไว้ 2 ประการ คือ

2.1) **ความไม่เป็นกลางโดยผลของกฎหมายหรือความไม่เป็นกลางทางอัตตะวีสัย** กล่าวคือจะมองที่ตัวของผู้ใช้อำนาจทางปกครองนั้นเองว่ามีความเป็นกลางหรือไม่ ซึ่งตามมาตรา 13⁷ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ได้กำหนดว่าเจ้าพนักงานดังต่อไปนี้ จะทำการพิจารณาทางปกครองไม่ได้

³ มาตรา 38 ถึงมาตรา 40 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534

⁴ มาตรา 81 ถึงมาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528

⁵ มาตรา 39 แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496

⁶ มาตรา 39 แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496

⁷ มาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

- ก. เป็นคู่กรณีเอง
- ข. เป็นคู่หมั้นหรือคู่สมรสของคู่กรณี
- ค. เป็นญาติของคู่กรณี คือ เป็นบุพการีหรือผู้สืบสันดานไม่ว่าชั้นใดๆ หรือเป็นพี่น้องหรือลูกพี่ลูกน้องนับได้เพียงภายในสามชั้น หรือเป็นญาติเกี่ยวพันทางแต่งงาน นับได้เพียงสองชั้น
- ง. เป็นหรือเคยเป็นผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้พิทักษ์หรือผู้แทนหรือตัวแทนของคู่กรณี
- จ. เป็นเจ้าหนี้หรือลูกหนี้ หรือเป็นนายจ้างของคู่กรณี
- ฉ. กรณีอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

2.2) **ความไม่เป็นกลางโดยพฤติการณ์**หรือความไม่เป็นกลางทางภาวะวิสัย กล่าวคือจะมองที่การกระทำหรือพฤติกรรมของตัวผู้ใช้อำนาจทางปกครองกับผู้ที่รับคำสั่งทางปกครองว่าหากให้เจ้าพนักงานผู้นั้นเป็นผู้พิจารณาทางปกครองจะมีความเป็นกลางหรือไม่ ซึ่งตามมาตรา 16⁸ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ได้กำหนดว่า ในกรณีมีเหตุอื่นใดนอกจากที่บัญญัติไว้ในมาตรา 13 เกี่ยวกับเจ้าพนักงานหรือกรรมการในคณะกรรมการที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครองซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง เจ้าพนักงานหรือกรรมการผู้นั้นจะทำการพิจารณาทางปกครองในเรื่องนั้นไม่ได้ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการที่กฎหมายบัญญัติไว้เช่นนี้เป็นการเปิดกว้าง ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์ใดขึ้นก็ตามที่อาจทำให้การพิจารณาทางปกครองดูไม่เป็นกลางก็ไม่ควรที่จะให้โอกาสเจ้าพนักงานผู้นั้นทำการพิจารณา

สำหรับวิธีปฏิบัติเมื่อผู้ดำรงตำแหน่งหรือคณะกรรมการที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครองมีส่วนได้ส่วนเสีย จะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่มีรายละเอียดแตกต่างกันไป ดังนี้

(1) **กรณีผู้ดำรงตำแหน่งที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครองมีส่วนได้ส่วนเสีย**

1.1) ถ้าผู้ดำรงตำแหน่งนั้นมีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับคู่กรณีตามมาตรา 13 ไม่ว่า ผู้นั้นจะตระหนักเองหรือถูกคู่กรณีคัดค้านก็ตาม ผู้นั้นต้องหยุดการพิจารณาเรื่องไว้ก่อนและแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไปชั้นหนึ่งทราบเพื่อผู้บังคับบัญชาดังกล่าวจะได้มีคำสั่งหรือเสนอให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจพิจารณาสั่งการมีคำสั่งต่อไป (มาตรา 14 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539)

⁸ มาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

1.2) ถ้าผู้ดำรงตำแหน่งนั้นมีพฤติการณ์อื่นตามมาตรา 16 หากผู้นั้นตระหนักเองหรือถูกคู่กรณีคัดค้านและผู้นั้นเห็นพ้องด้วยกับคำคัดค้าน ผู้นั้นต้องหยุดการพิจารณาเรื่องไว้ก่อนและแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไปชั้นหนึ่งทราบเพื่อผู้บังคับบัญชาดังกล่าวจะได้มีคำสั่งหรือเสนอให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจพิจารณาสั่งการมีคำสั่งต่อไป (มาตรา 16 วรรคสอง (1) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539)

แต่หากผู้นั้นถูกคู่กรณีคัดค้านแล้วผู้นั้นเห็นว่าตนไม่มีเหตุตามที่คัดค้านผู้นั้นจะทำการพิจารณาเรื่องต่อไปก็ได้แต่ต้องแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไปชั้นหนึ่งทราบเพื่อผู้บังคับบัญชาดังกล่าวจะได้มีคำสั่งหรือเสนอให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจพิจารณาสั่งการมีคำสั่งต่อไป (มาตรา 16 วรรคสอง (2) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539)

อนึ่ง ผู้บังคับบัญชาเหนือผู้ดำรงตำแหน่งที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครองข้างต้น หมายรวมถึงผู้ซึ่งกฎหมายกำหนดให้มีอำนาจกำกับหรือควบคุมดูแลสำหรับกรณี ที่ผู้นั้นไม่มีผู้บังคับบัญชาโดยตรง และนายกรัฐมนตรีสำหรับกรณีที่ผู้นั้นเป็นรัฐมนตรีด้วย (มาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539)

(2) *กรณีกรรมการในคณะกรรมการที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครองมีส่วนได้ส่วนเสีย*

2.1) ถ้ากรรมการผู้นั้นมีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับคู่กรณีตามมาตรา 13 หากผู้นั้นตระหนักเอง ผู้นั้นต้องแจ้งให้ประธานกรรมการทราบ และเมื่อได้รับแจ้งแล้วประธานกรรมการต้องเรียกประชุมคณะกรรมการเพื่อพิจารณาและมีมติว่าสมควรให้ผู้นั้นร่วมพิจารณาเรื่องต่อไปหรือไม่ อนึ่ง ในกรณีที่ผู้นั้นถูกคู่กรณีคัดค้านโดยยื่นคำคัดค้านต่อประธานกรรมการ ประธานกรรมการก็ต้องเรียกประชุมคณะกรรมการเพื่อพิจารณาว่าสมควรให้ผู้นั้นร่วมพิจารณาเรื่องต่อไปหรือไม่เช่นกัน (มาตรา 15 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539)

2.2) ถ้ากรรมการผู้นั้นมีพฤติการณ์อื่นตามมาตรา 16 หากผู้นั้นตระหนักเองหรือถูกคู่กรณีคัดค้านและผู้นั้นเห็นพ้องด้วยกับคำคัดค้าน ผู้นั้นต้องหยุดการพิจารณาเรื่องไว้ก่อนและแจ้งให้ประธานกรรมการทราบเพื่อที่ประธานกรรมการจะได้เรียกประชุมคณะกรรมการเพื่อพิจารณาและมีมติว่าสมควรให้ผู้นั้นร่วมพิจารณาเรื่องต่อไปหรือไม่ (มาตรา 16 วรรคสอง (1) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539)

แต่หากกรรมการผู้หนึ่งถูกคู่กรณีคัดค้านและผู้หนึ่งเห็นว่าตนไม่มีเหตุตามที่คัดค้าน ผู้หนึ่งจะทำการพิจารณาเรื่องต่อไปก็ได้แต่ต้องแจ้งให้ประธานกรรมการทราบ เพื่อที่ประธานกรรมการจะได้เรียกคณะกรรมการเพื่อพิจารณาและมีมติว่าสมควรให้ผู้หนึ่งร่วมพิจารณาเรื่องต่อไปหรือไม่ (มาตรา 16 วรรคสอง (2) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539)

ในการประชุมของคณะกรรมการเพื่อพิจารณาว่าสมควรให้กรรมการผู้ถูกคัดค้านร่วมพิจารณาเรื่องต่อไปหรือไม่นั้น กรรมการผู้หนึ่งเมื่อได้ชี้แจงข้อเท็จจริงและตอบข้อซักถามแล้วต้องออกจากที่ประชุม (มาตรา 15 วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา 16 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539)

อนึ่ง ในระหว่างที่กรรมการผู้ถูกคัดค้านต้องออกจากที่ประชุม กฎหมายให้ถือว่าคณะกรรมการคณะนั้นประกอบด้วยกรรมการทุกคนที่ไม่ถูกคัดค้าน (มาตรา 15 วรรคสอง ประกอบกับมาตรา 16 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539) ถ้าที่ประชุมมีมติให้กรรมการผู้ถูกคัดค้านปฏิบัติหน้าที่ต่อไปด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของกรรมการที่ไม่ถูกคัดค้านก็ให้กรรมการผู้หนึ่งปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้ โดยมติดังกล่าวต้องกระทำโดยวิธีลงคะแนนลับและกฎหมายกำหนดให้เป็นที่สุด (มาตรา 15 วรรคสาม ประกอบกับมาตรา 16 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539)

บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 13 ถึง มาตรา 16 ที่ห้ามมิให้ผู้ดำรงตำแหน่งหรือกรรมการในคณะกรรมการซึ่งมีอำนาจทำการพิจารณาทางปกครอง กระทำหรือร่วมกระทำการพิจารณาเรื่องที่ตนเองมีส่วนได้ส่วนเสีย และที่กำหนดวิธีที่ผู้หนึ่งต้องปฏิบัติเมื่อตนมีส่วนได้ส่วนเสียนี้ “ไม่ให้นำมาใช้บังคับกับกรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วนหากปล่อยให้ล่าช้าไปจะเสียหายต่อประโยชน์สาธารณะหรือสิทธิของบุคคลจะเสียหายโดยไม่มีทางแก้ไขได้ หรือไม่มีเจ้าหน้าที่อื่นปฏิบัติหน้าที่แทนผู้หนึ่งได้” (มาตรา 15 วรรคสาม ประกอบกับมาตรา 18 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539)

3.2 ข้อพิจารณาเกี่ยวกับ “คู่กรณี” ⁹

⁹ ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒน์สานต์. กฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง, พิมพ์ครั้งแรก, จีระการพิมพ์, 2540, หน้า 250-257

3.2.1 บุคคลที่เป็นคู่กรณี

คู่กรณี คือ เอกชนผู้เกี่ยวข้องซึ่งกับกระบวนการพิจารณาเพื่อออกคำสั่งทางปกครอง โดยหลักแล้วบุคคลทุกคนที่สิทธิของตนถูกระทบกระทบหรืออาจถูกระทบกระทบโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อาจเข้ามาเป็นคู่กรณีได้¹⁰ ดังนั้น ไม่ว่าจะ เป็นบุคคลธรรมดา คณะบุคคล หรือนิติบุคคล ก็เป็นคู่กรณีในการพิจารณาทางปกครองได้

สิทธิ คือ ประโยชน์ใด ๆ ของบุคคลที่กฎหมายรับรู้และให้ความคุ้มครองประโยชน์ดังกล่าว

3.2.2 ความสามารถของคู่กรณี

บุคคลจะกระทำการใด ๆ ทางกฎหมายได้จะต้องมีความสามารถซึ่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ได้กำหนดให้บุคคลต่อไปนี้เป็นผู้มีความสามารถกระทำการเป็น คู่กรณีในการพิจารณาทางปกครองได้¹¹ คือ

(1) ผู้ซึ่งบรรลุนิติภาวะ
(2) ผู้ซึ่งมีบทกฎหมายเฉพาะกำหนดให้มีความสามารถกระทำการในเรื่องที่กำหนดได้ แม้ผู้นั้นจะยังไม่บรรลุนิติภาวะหรือความสามารถถูกจำกัดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

(3) นิติบุคคลหรือคณะบุคคลตามมาตรา 21 โดยผู้แทนหรือตัวแทน แล้วแต่กรณี

(4) ผู้ซึ่งมีประกาศของนายกรัฐมนตรีหรือผู้ซึ่งนายกรัฐมนตรีมอบหมายในราชกิจจานุเบกษากำหนดให้มีความสามารถกระทำการในเรื่องที่กำหนดได้ แม้ผู้นั้นจะยังไม่บรรลุนิติภาวะหรือความสามารถถูกจำกัดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ในการพิจารณาทางปกครองที่คู่กรณีต้องมาปรากฏตัวต่อหน้าเจ้าพนักงาน คู่กรณีมีสิทธินำพยานหรือที่ปรึกษาของตนเข้ามาในการพิจารณาทางปกครองได้ การดำเนินการใด ๆ ที่ทนายความ หรือที่ปรึกษาได้ทำต่อหน้าคู่กรณี กฎหมายให้ถือว่าเป็นการกระทำของคู่กรณีเอง เว้นแต่ว่าคู่กรณีจะได้คัดค้านในขณะนั้นทันที

¹⁰ มาตรา 21 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

¹¹ มาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

3.2.3 การกระทำโดยตัวแทน

บุคคลทุกคนไม่อาจจะทำการทุกอย่างด้วยตนเองได้ทั้งหมด จึงอาจจำเป็นต้องให้คนอื่นทำการแทนตนได้เพราะทำให้เกิดความสะดวกขึ้น แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องมีข้อควรระวังเกี่ยวกับประโยชน์ของตนที่อาจจะเสียหายในการให้คนอื่นทำการแทนด้วย สำหรับกรณีตัวแทนในการพิจารณาทางปกครองเกิดขึ้นได้ 2 ประการ คือ

(1) *ตัวแทนของคู่กรณีรายเดียว* เป็นการกระทำด้วยใจสมัครของคู่กรณี โดยการแต่งตั้ง บุคคลธรรมดาที่บรรลุนิติภาวะเพื่อให้กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่กำหนดแทนตนได้¹² ในการนี้เจ้าพนักงานจะต้องดำเนินการโดยสัมพันธ์กับตัวแทนโดยตรง จะเรียกให้คู่กรณีกระทำการอย่างนั้นอย่างนี้ไม่ได้เพราะเขาได้มอบอำนาจให้ตัวแทนไว้แล้ว เว้นแต่ในกรณีที่คู่กรณีมีหน้าที่โดยตรงที่จะต้องทำกรณันั้นด้วยตนเอง เจ้าพนักงานจึงจะติดต่อกับคู่กรณีโดยตรงได้ เช่น การขอให้มาให้การในฐานะพยานเกี่ยวกับ ข้อเท็จจริงที่คู่กรณีประสบมาด้วยตนเอง เป็นต้น และต้องแจ้งให้ผู้ได้รับการแต่งตั้งให้กระทำการแทนทราบด้วย

นอกจากนั้น ยังถือว่าเป็นหน้าที่ของเจ้าพนักงานที่จะคอยติดตามให้ความเป็นธรรมแก่คู่กรณีด้วย โดยมีอาจถือว่าคู่กรณีเป็นผู้อยู่ในอำนาจทางปกครองที่ตนจะกระทำอย่างไรก็ได้หรือเป็นฝ่ายตรงกันข้ามที่ตนจะต้องพยายามเอาชนะ แต่เจ้าพนักงานจะต้องถือว่าคู่กรณีเป็นเอกชนที่ต้องเข้ามาสัมพันธ์กับการพิจารณาเพื่อการทำคำสั่งทางปกครองของเจ้าพนักงานต่างหาก และต้องให้การต้อนรับและให้ได้รับการปฏิบัติที่ถูกต้องเป็นธรรม เพราะเจ้าพนักงานมีหน้าที่ปฏิบัติราชการเพื่อประชาชนทุกคน ดังนั้น แม้คู่กรณีจะตั้งตัวแทนมา หากปรากฏว่าตัวแทนไม่ทราบข้อเท็จจริงในเรื่องนั้นเพียงพอ เช่น ชักถามแล้วตอบไม่ได้ หรือมีเหตุไม่ควรว้าวางใจในความสามารถของตัวแทน เช่น ดำเนินการผิดพลาดบกพร่องอันอาจทำให้คู่กรณีเสียหาย ให้ถือเป็นหน้าที่ของเจ้าพนักงานที่จะแจ้งให้คู่กรณีทราบโดยไม่ชักช้า¹³ ส่วนคู่กรณีจะตัดสินใจอย่างไรก็เป็นเรื่องที่จะต้องรับผิดชอบตนเองเพราะได้ทราบข้อเท็จจริงแล้ว

ตามหลักกฎหมายแพ่ง ความเป็นตัวแทนโดยปรกตินั้นจะระงับลงเมื่อผู้ตั้งตัวแทนตายหรือไร้ความสามารถหรือล้มละลาย แต่ในการดำเนินกระบวนการพิจารณาทางปกครอง หากยึดหลักดังกล่าวมาใช้ก็จะเกิดความไม่สะดวกแก่ฝ่ายเอกชนที่มาเกี่ยวข้องเพราะต้องตั้งตัวแทนใหม่และอาจก่อให้เกิดอุปสรรคต่อการดำเนินกระบวนการพิจารณาทางปกครองด้วย

¹² มาตรา 24 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

¹³ มาตรา 24 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

เพราะอาจต้องรอการดำเนินการไว้เพื่อให้โอกาสแก่ คู่กรณีคนใหม่ ประกอบกับฝ่ายปกครอง มีหน้าที่ช่วยดูแลประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องตามมาตรา 24 วรรคสองอยู่แล้ว กฎหมายจึงวางหลักให้การตั้งตัวแทนเพื่อกระทำการในการพิจารณาทางปกครองไม่ระงับลง แม้ว่าคู่กรณีจะถึงแก่ความตายหรือความสามารถของคู่กรณีเปลี่ยนแปลงไป เว้นแต่ผู้สืบสิทธิตามกฎหมายจะถอนการตั้งตัวแทน¹⁴ ซึ่ง “ผู้สืบสิทธิตามกฎหมาย” ในที่นี้หมายถึงผู้อาจรับมรดกความได้เข้ามาเป็นผู้ใช้สิทธิในความเป็นคู่กรณีแทนต่อไป เช่น เป็นทายาทโดยธรรม เป็นผู้รับโอนทรัพย์สินที่เกี่ยวข้อง เป็นบริษัทจากการควบเข้ากันของบริษัทเดิม เป็นต้น

(2) ตัวแทนร่วมของคู่กรณีเกิน 50 คน ในทางปฏิบัติมีบ่อยครั้งที่ประชาชนได้รับความเดือดร้อนอย่างเดียวกันเป็นจำนวนหลายคนและไม่ค่อยจะมีความรู้ในการดำเนินกระบวนการพิจารณาทางปกครอง ทำให้การพิจารณาทางปกครองเช่นนี้มีความยุ่งยากเฉพาะตัวเพราะเจ้าพนักงานจะติดต่อกับคู่กรณี ทุกรายเป็นราย ๆ ไปก็ยุ่งยากเพราะต้องทำหนังสือโต้ตอบข้อความอย่างเดียวกันถึงทุกคน และการจะให้ทุกคนเข้ามามีส่วนร่วมทั้งหมดก็จะทำให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาล่าช้าทั้งที่รูปเรื่องมีมูลเหตุเดียวกันและ ข้อเท็จจริงเดียวกัน เช่น การพิจารณาออกใบอนุญาตให้ตั้งโรงงานกำจัดขยะที่เป็นกากสารเคมี (toxic waste) ประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณรอบ ๆ โรงงานจำนวนเป็นร้อยคนอาจร่วมกันคัดค้าน เป็นต้น จากลักษณะเฉพาะเช่นนี้ทำให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาทางปกครองต้องหาวิธีการพิเศษให้มีตัวแทนร่วมของบุคคลเหล่านั้นทั้งหมด โดยอาจเกิดขึ้นได้ในกรณีดังต่อไปนี้

ก. กรณีมีการยื่นคำขอโดยมีการร่วมลงชื่อมาเกิน 50 คน (โดยมีวัตถุประสงค์เดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นการขอให้กระทำการหรือขอไม่ให้กระทำการ) อย่างที่เรียกกันว่า “ลงลายชื่อทางวาว” ถ้าหนังสือนั้นมีข้อความโดยแจ้งชัดหรือโดยปริยายว่าประสงค์จะให้ผู้ใดเป็นตัวแทน กฎหมายให้ถือว่าผู้ถูกกำหนดตัวโดยวิธีดังกล่าวเป็นตัวแทนร่วมของทุกคนที่ลงชื่อ¹⁵

ข. กรณีมีคำขอจากบุคคลเกิน 50 คน ไม่ว่าจะรวมเป็นบางส่วนหรือแยกกันทั้งหมด (โดยมีวัตถุประสงค์เดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นการขอให้กระทำการหรือขอไม่ให้กระทำการ) โดยมีข้อความในคำขอเป็นอย่างเดียวกันหรือทำนองเดียวกัน อย่างที่เรียกกันว่า “คำร้องเรียนโรเนียว” หรือ “คำร้องเรียนซีรอกซ์” ถ้าในหนังสือเหล่านั้นมีข้อความแจ้งชัดหรือโดยปริยายว่าประสงค์ให้ผู้ใดเป็นตัวแทน กฎหมายให้ถือว่าผู้ที่ถูกกำหนดชื่อโดยวิธีดังกล่าวเป็นตัวแทนร่วมของทุกคนในกรณีนั้น¹⁶

¹⁴ มาตรา 24 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

¹⁵ มาตรา 25 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

¹⁶ มาตรา 25 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

ค. กรณีคู่กรณีเกิน 50 คน มีคำขอในเรื่องเดียวกันแต่มีได้กำหนดให้บุคคลใดเป็นตัวแทนร่วมของตน เจ้าพนักงานอาจเสนอชื่อบุคคลที่จะเป็นตัวแทนร่วมขึ้น (อาจเป็นคนหนึ่งคนใดในกลุ่มผู้มีคำขอเหล่านั้น) โดยเจ้าพนักงานอาจดำเนินการโดยวิธีใด ๆ ก็ได้ เช่น มีหนังสือให้แต่ละคนแสดงความเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบ เป็นต้น ถ้าคู่กรณีฝ่ายข้างมากเห็นชอบให้บุคคลใดเป็นตัวแทนร่วม กฎหมายก็ให้เจ้าพนักงานแต่งตั้งผู้นั้นเป็นตัวแทนร่วมของคนดังกล่าวได้¹⁷

การเป็นตัวแทนและอำนาจหน้าที่ของตัวแทนร่วมเป็นเช่นเดียวกับตัวแทนของคู่กรณีรายบุคคลทุกประการ แต่มีลักษณะเพิ่มเติมบางประการเป็นการเฉพาะดังนี้

1) ตัวแทนร่วมต้องเป็นบุคคลธรรมดาเท่านั้น เพราะความรับผิดชอบเป็นส่วนตัว จะมีผลจริงจังกว่ผลที่มีต่อนิติบุคคลเพราะนิติบุคคลจะจำกัดความรับผิดชอบ เมื่อนิติบุคคลล้มเลิกไปก็ไม่มีผลต่อบุคคลธรรมดาแต่ละคนที่มีส่วนร่วมในนิติบุคคลนั้น¹⁸

2) คู่กรณีแต่ละรายยังมีอิสระที่จะบอกเลิกการให้ตัวแทนร่วมดำเนินการแทนตน แต่ต้องมีหนังสือแจ้งให้เจ้าพนักงานทราบ และดำเนินการส่วนต่างๆ ของตนแยกออกไป ทั้งนี้เพราะการให้มีตัวแทนร่วมเป็นเรื่องความสะดวกของทั้ง 2 ฝ่ายเท่านั้น แต่ในแง่การระวังผลประโยชน์ ถ้าคู่กรณีรายใดไม่มั่นใจในระบบรวมก็ไม่มีเหตุไปผูกมัดบังคับ¹⁹

3) ตัวแทนร่วมมิใช่การแต่งตั้งชัดเจนว่าให้ผู้ใดเป็นตัวแทนและให้ดำเนินการได้เพียงใด จริงๆ แล้ว กรณีเป็นผลในกฎหมายที่ถือให้เป็นเช่นนั้นมากกว่า จึงอาจมีปัญหว่าเมื่อความสัมพันธ์เกิดขึ้นตามกฎหมาย แล้วจะยุติความสัมพันธ์นั้นได้อย่างไร ดังนั้น กฎหมายจึงวางหลักให้ตัวแทนร่วมมีอิสระที่จะบอกเลิกเป็นตัวแทนได้โดยมีหนังสือแจ้งให้เจ้าพนักงานและคู่กรณีทุกรายทราบ²⁰

อนึ่ง ตัวแทนร่วมจะดำเนินการในเชิงจำหน่ายสิทธิโดยยอมยุติคดีหรือประนีประนอมยอมความไม่ได้ เว้นแต่จะได้รับความเห็นชอบโดยตรงจากคู่กรณีทุกราย ไม่เช่นนั้นก็ผูกพันแต่เฉพาะคู่กรณีรายที่ยินยอมให้จำหน่ายสิทธิ

¹⁷ มาตรา 25 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

¹⁸ มาตรา 25 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

¹⁹ มาตรา 25 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

²⁰ มาตรา 25 วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

3.2.4 สิทธิของคู่กรณี²¹

(1) สิทธิได้รับแจ้งผลกระทบต่อสิทธิ (มาตรา 30 พรบ.วิ.ปกครอง)

ในกรณีที่จะมีคำสั่งและคำสั่งนั้นอาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณี เจ้าพนักงานต้องให้คู่กรณีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้ง และแสดงพยานหลักฐานของตน²² ดังนั้น ในการจะมีคำสั่งทางปกครองใด ๆ เจ้าพนักงานจะต้องคำนึงถึงปัญหานี้ก่อนเสมอ ถ้าหากมีผู้อาจถูกระทบอย่างสำคัญแต่เจ้าพนักงานมิได้แจ้งผลกระทบต่อสิทธิให้ผู้นั้นทราบ ก็เป็นความบกพร่องของการพิจารณา คู่กรณีอาจขอให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาเดิมและให้เริ่มกระบวนการพิจารณาเสียใหม่ได้ การต้องแจ้งอาจเกิดขึ้นได้ทั้งกรณีที่เจ้าพนักงานเป็นผู้เริ่มต้นดำเนินกระบวนการพิจารณาด้วยตนเอง เช่น จะออกคำสั่งปิดโรงงาน ก็ต้องแจ้งให้เจ้าของโรงงานทราบ เป็นต้น หรือเมื่อได้รับคำขอจากคู่กรณีคนหนึ่งคนใดให้ดำเนินกระบวนการทางปกครอง เช่น มีผู้ขออนุญาตก่อสร้างโรงงาน ก็ต้องแจ้งให้เจ้าของที่ดินที่อยู่อาศัยข้างเคียงทราบ เป็นต้น สำหรับการแจ้งจะต้องดำเนินการในขอบเขตเพียงใดนั้น โดยผลทางกฎหมายควรจะต้องแจ้งแก่ผู้ซึ่งในที่สุดต้องเสียหายและอาจฟ้องร้องให้ผู้ดำเนินการเยียวยาความเสียหายของตนได้ แต่คงไม่กว้างไปถึงผู้ซึ่งได้รับผลกระทบที่ไม่สำคัญพอที่จะให้ความเสียหายทางกฎหมายได้ ส่วนวิธีการแจ้ง ถ้าเป็นเรื่องใหญ่มากมีผู้เกี่ยวข้องเกิน 100 คน อาจใช้วิธีประกาศในหนังสือพิมพ์ก็ได้ (มาตรา 73 พรบ.วิ.ปกครอง)

อย่างไรก็ตาม การพิจารณาทางปกครองมิใช่การพิจารณาของศาล ฉะนั้นการจะดำเนินการเพียงใด อย่างไร ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่ฝ่ายปกครองจะต้องตัดสินใจให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวมเป็นหลัก ดังนั้น หลักการต้องแจ้งให้ทราบจึงมีข้อยกเว้นไม่ต้องกระทำในกรณีดังต่อไปนี้²³

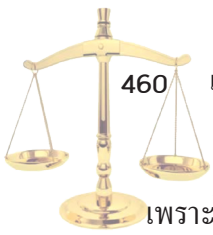
1) เมื่อมีความจำเป็นรีบด่วนหากปล่อยให้เนิ่นช้าไปจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือจะกระทบต่อประโยชน์สาธารณะ

กรณีนี้ขึ้นอยู่กับกรณีสถานการณ์ความสำคัญระหว่างการดำเนินการตามขั้นตอนปกติกับการป้องกันความเสียหาย ซึ่งตามความเป็นจริงในทางกฎหมาย เจ้าพนักงานจะมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบทั้ง 2 ด้านอยู่แล้ว เพราะผลจากการมีคำสั่งทางปกครองหากผิดพลาด

²¹ ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์. กฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง, พิมพ์ครั้งแรก, จีระการพิมพ์, 2540, หน้า 262-271

²² มาตรา 30 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

²³ มาตรา 30 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

เพราะไม่ได้รับฟังข้อเท็จจริงตนก็ต้องรับผิดชอบ และหากการดำเนินการทำให้เกิดความล่าช้าจนเกิดความเสียหายร้ายแรงแก่ผู้ใดหรือแก่ประโยชน์สาธารณะตนก็ต้องรับผิดชอบต่อผู้นั้นและต่อผู้บังคับบัญชา

2) เมื่อจะมีผลทำให้ระยะเวลาที่กฎหมายหรือกฎกำหนดไว้ในการทำคำสั่งทางปกครองต้องล่าช้าออกไป

สำหรับเรื่องระยะเวลา นี้ จะกำหนดไว้ในกฎหมายหรือกฎหมายลำดับรองหรือระเบียบข้อบังคับใดๆ ในทางราชการก็ได้ และระยะเวลาที่กำหนดไว้ นั้นจะสั้นไปหรือไม่ เป็นความรับผิดชอบของผู้ออกกฎดังกล่าว โดยให้แก้ไขตามความเหมาะสมต่อไป

3) เมื่อเป็นข้อเท็จจริงที่คู่กรณีนั่นเองได้ให้ไว้ในคำขอ คำให้การ หรือคำแถลง

กรณีนี้จะใช้เป็นข้อยกเว้นไม่ได้ถ้าเรื่องนั้นอาจมีผลกระทบต่อสิทธิของบุคคลอื่น

4) เมื่อโดยสภาพเห็นได้ชัดในตัวเองว่าการให้โอกาสดังกล่าวไม่อาจกระทำได้

อันนี้เป็นไปตามข้อเท็จจริง โดยขึ้นอยู่กับวิธีการทำคำสั่งทางปกครองและสภาพแวดล้อม เช่น การทำคำสั่งทางปกครองในรูปแบบไฟสัญญาณจราจร จะเห็นได้ว่า โดยสภาพไม่อาจแจ้งผลกระทบเพื่อให้คู่กรณีโต้แย้งได้ หรือเป็นที่ทราบของเจ้าพนักงานอยู่แล้วว่าคู่กรณีดังกล่าวไปจากที่อยู่โดยไม่ทราบที่พำนักในขณะนั้น

5) เมื่อเป็นมาตรการบังคับทางปกครอง เพราะคู่กรณีได้ทราบคำสั่งทางปกครองแล้ว แต่กลับฝ่าฝืนคำสั่งนั้น จึงไม่มีความจำเป็นใดที่จะต้องแจ้งผลกระทบให้ทราบอีก

(2) สิทธิที่มีที่ปรึกษาและผู้ทำการแทน (มาตรา 24 และมาตรา 25 พรบ.วิ.ปกครอง)

การตั้งผู้ทำการแทนได้ยอมทำให้คู่กรณีมีความสะดวกขึ้น กฎหมายจึงยอมรับให้เป็นสิทธิของคู่กรณีที่จะแต่งตั้งผู้ทำการแทนได้

(3) สิทธิได้รับคำแนะนำและได้รับแจ้งสิทธิหน้าที่ในกระบวนการพิจารณา (มาตรา 27 พรบ.วิ.ปกครอง)

เป็นหลักนิติธรรมที่บุคคลจะต้องไม่สูญเสียสิทธิเพราะความไม่รู้ ไม่ได้รับความช่วยเหลือ หรือไม่มีประสบการณ์ ทั้งนี้ เจ้าพนักงานมีหน้าที่ช่วยเหลือคู่กรณีที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับกระบวนการพิจารณาทางปกครอง ดังนั้น กฎหมายจึงกำหนดให้เป็นหน้าที่ของเจ้าพนักงาน

ที่จะต้องแจ้งสิทธิหน้าที่ในกระบวนการพิจารณาทางปกครองให้คู่กรณีทราบ “ตามความจำเป็นแก่กรณี” กฎหมายมิได้กำหนดแบบหรือเวลาที่จะต้องแจ้ง ฉะนั้นจึงขึ้นอยู่กับ การพิจารณาความเหมาะสมของ เจ้าพนักงานว่าจะแจ้งเรื่องใดในขั้นตอนใด

การไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ คู่กรณีย่อมมีสิทธิร้องขอให้ดำเนินการใหม่ เพื่อให้ตนมีโอกาสต่อสู้ใหม่โดยถูกต้อง และหากเกิดความเสียหายแก่คู่กรณีเจ้าพนักงานอาจต้องรับ ผิดในทางละเมิดด้วย

(4) สิทธิได้รับการพิจารณาโดยสมบูรณ์ (มาตรา 28 และมาตรา 29 พรบ.วิ.ปกครอง)

การพิจารณาทางปกครองเป็นการดำเนินการของเจ้าพนักงานเพื่อมี คำสั่งทางปกครอง จึงอยู่ในความรับผิดชอบของเจ้าพนักงาน โดยเอกชนที่เข้ามาเกี่ยวข้องเป็น คู่กรณีซึ่งต้องได้รับการปฏิบัติที่ถูกต้องตามกฎหมาย ถือเป็นสิทธิของคู่กรณีที่จะต้องได้รับการ พิจารณาโดยทั่วถึงทุกแห่งทุกมุม ฉะนั้น เจ้าพนักงานจึงมิใช่เพียงพิจารณาเพื่อรักษาผลประโยชน์ ของรัฐหรือประโยชน์สาธารณะเท่านั้น แต่จะต้องพิจารณาถึงประโยชน์ของคู่กรณีด้วย ดังนั้น กฎหมายจึงกำหนดให้เจ้าพนักงานใช้วิธีพิจารณาแบบใดส่วนเป็นสำคัญก็เพื่อหาข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง นั้นเอง

(5) สิทธิตรวจดูเอกสารของเจ้าพนักงาน (มาตรา 31 พรบ.วิ.ปกครอง)

เพื่อให้การโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของคู่กรณีเป็นไปได้อย่าง เต็มที่ จึงต้องให้โอกาสแก่คู่กรณีได้ทราบข้อเท็จจริงในมือของเจ้าพนักงานด้วย ฉะนั้น กฎหมายจึง ยอมรับให้คู่กรณีมีสิทธิตรวจดูเอกสารของเจ้าพนักงานได้ โดยเจ้าพนักงานจะต้องให้เวลาและจำนวน เอกสาร “เท่าที่จำเป็นต้องรู้เพื่อการโต้แย้งหรือชี้แจงหรือป้องกันสิทธิของตนได้”

แต่ขณะเดียวกันมิใช่ว่าคู่กรณีจะขอตรวจดูเอกสารได้ทุกอย่าง หากแต่มีข้อจำกัดในกรณี ต่อไปนี้

ก) จะขอตรวจดูเกินความจำเป็นที่จะต้องใช้ในการโต้แย้งหรือชี้แจง หรือป้องกันสิทธิของตนไม่ได้ เช่น คู่กรณีที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการคัดค้านเพียงบางเรื่องก็ไม่มี ความจำเป็นต้องตรวจดูหมดทุกเรื่อง

ข) ในกรณีที่ยังมิได้ทำมาเป็นคำสั่งทางปกครอง คู่กรณีไม่มีสิทธิ ตรวจดูเอกสารที่เป็นต้นร่าง เพราะยังเป็นแค่เพียงความเห็นในเบื้องต้นจึงถือเป็นเรื่องภายในของ เจ้าพนักงานเพื่อให้เจ้าพนักงานได้มีอิสระในการแสดงความเห็น

ค) เจ้าพนักงานอาจไม่ให้ตรวจดูเอกสารหรือพยานหลักฐานที่ต้อง รักษาเป็นความลับ

คำว่า “เอกสาร” หมายถึง สิ่งที่บรรจุข้อความที่ใช้ในการสื่อความเข้าใจของมนุษย์ได้ ในบางกรณีสิ่งที่ใช้สื่อความหมายอาจเป็นสัญลักษณ์หรือเสียงก็ได้ และในบางกรณีสิ่งที่เป็นต้องตรวจสอบอาจเป็นวัตถุพยานก็ได้ ดังนั้น ทางปฏิบัติควรอนุโลมตามบทบัญญัติมาตรา 31 ในฐานะบทกฎหมายใกล้เคียงอย่างยิ่งให้คู่กรณีได้ตรวจสอบด้วย

(6) สิทธิที่จะโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐาน (มาตรา 29(2) และมาตรา 30 พรบ.วิ.ปกครอง)

การพิจารณาข้างเดียวอาจมองข้ามข้อเท็จจริงบางอย่างหรือการวิเคราะห์ในบางแง่ไปได้ การให้คู่กรณีมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานที่เป็นปฏิปักษ์ต่อตนและมีโอกาสพิสูจน์ข้อโต้แย้งที่ยกขึ้นอ้างนั้นจะเป็นประโยชน์ 2 ประการ คือ (1) ทำให้คำสั่งทางปกครองมีความสมบูรณ์มากขึ้น และ (2) ให้คู่กรณี มีโอกาสป้องกันสิทธิของตนเอง

วิธีการโต้แย้งอาจจะให้ทำเป็นหนังสือหรือให้มาชี้แจงหรือโต้แย้งด้วยวาจาก็ได้ ขึ้นอยู่กับวิธีปฏิบัติของเจ้าพนักงาน

อย่างไรก็ตาม สิทธิดังกล่าวนี้ก็มีข้อยกเว้นเช่นเดียวกับกรณีสิทธิได้รับการแจ้งผลกระทบ ที่กล่าวไว้แล้ว

(7) สิทธิได้รับการพิจารณาโดยรวดเร็ว (มาตรา 33 และมาตรา 85 พรบ.วิ.ปกครอง)

การพิจารณาล่าช้าเกินไปอาจทำให้ประโยชน์ของคู่กรณีเสียหายได้ ฉะนั้น การพิจารณาทางปกครองจึงควรกระทำอย่างรวดเร็วตามความเหมาะสมของกรณี

(8) สิทธิได้ทราบเหตุผลของคำสั่งทางปกครอง (มาตรา 37 พรบ.วิ.ปกครอง)

การรู้เหตุผลของคำสั่งทางปกครองทำให้คู่กรณีสามารถใช้สิทธิอุทธรณ์หรือนำคดีขึ้นสู่การพิจารณาของศาลปกครองได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะจะทราบถึงเหตุแท้จริงว่าเจ้าพนักงานมีคำสั่งทางปกครองเพราะเหตุใดและเหตุนั้นถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ และขัดกับข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายอย่างไร มาตรา 37 จึงบังคับให้แสดงเหตุผลไว้ในคำสั่งทางปกครองที่เป็นหนังสือด้วย

(9) สิทธิได้รับแจ้งวิธีการอุทธรณ์หรือโต้แย้งคำสั่งทางปกครอง (มาตรา 40 พรบ.วิ.ปกครอง)

การโต้แย้งคำสั่งทางปกครองเพื่อหาความยุติธรรมเป็นสิทธิประการหนึ่งตามหลักการควบคุมความชอบด้วยกฎหมาย มิใช่ให้ยุติเพียงชั้นตอนของเจ้าพนักงานชั้นต้นเท่านั้น กฎหมายจึงกำหนดให้กรณีที่คำสั่งทางปกครองที่อาจอุทธรณ์โต้แย้งต่อไปได้จะต้องระบุ (1)

กรณีนี้อาจอุทธรณ์หรือโต้แย้ง (2) การยื่นคำอุทธรณ์หรือคำโต้แย้ง และ (3) ระยะเวลาที่อาจอุทธรณ์หรือโต้แย้ง โดยถ้ากฎหมายฉบับเดิมมีหลักเกณฑ์ไว้โดยเฉพาะก็ให้ระบุอย่างนั้น แต่หากไม่มีหลักเกณฑ์ไว้โดยเฉพาะก็ให้ระบุตามแบบบังคับทั่วไปตามมาตรา 44 พรบ.วิ.ปกครอง

3.3 การพิจารณาออกคำสั่ง

3.3.1 เกี่ยวกับภาษาของเอกสารที่ใช้ในการพิจารณา

ตามหลัก เอกสารที่ใช้ในการพิจารณาของเจ้าพนักงานต้องเป็นภาษาไทยเพราะเป็นภาษาราชการ ฉะนั้น ถ้าเอกสารใดที่เป็นภาษาต่างประเทศ หากนำมาใช้ในการพิจารณาออกคำสั่งก็ต้องจัดทำคำแปลเป็นภาษาไทยที่มีการรับรองความถูกต้องมาให้ภายในระยะเวลาที่เจ้าพนักงานกำหนด ในกรณีนี้ให้ถือว่าเอกสารดังกล่าวได้ยื่นต่อเจ้าพนักงานในวันที่เจ้าพนักงานได้รับคำแปลนั้น เว้นแต่เจ้าพนักงานจะยอมรับเอกสารที่สร้างขึ้นเป็นภาษาต่างประเทศก็ให้ถือว่าวันที่ได้ยื่นเอกสารฉบับที่สร้างขึ้นเป็นภาษาต่างประเทศเป็นวันที่เจ้าพนักงานได้รับเอกสารดังกล่าว²⁴

3.3.2 ใช้หลักการพิจารณา “โดยวิธีไต่สวน”²⁵

การรู้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องเท่านั้นที่เป็นพื้นฐานให้การทำคำสั่งทางปกครองเป็นไปโดยถูกต้องตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย และในขั้นที่สุด เจ้าพนักงานจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบในความถูกต้องของข้อเท็จจริงที่ใช้ในการทำคำสั่งนั้น ฉะนั้น เจ้าพนักงานจึงต้องดำเนินการทุกอย่างตามที่เห็นว่าเหมาะสมที่ตนจะได้ความจริงที่ถูกต้องครบถ้วน

ในการนี้ เจ้าพนักงานจะต้องแจ้งสิทธิและหน้าที่ในกระบวนการพิจารณาออกคำสั่งให้คู่กรณีทราบตามความจำเป็นแก่กรณี²⁶

ถ้าคำขอหรือคำแถลงมีข้อบกพร่องหรือมีข้อความที่อ่านไม่เข้าใจหรือผิดพลาดอันเห็นได้ชัดว่าเกิดจากความไม่รู้หรือความเลินเล่อของคู่กรณี ให้เจ้าพนักงานแนะนำให้คู่กรณีแก้ไขเพิ่มเติมให้ถูกต้อง²⁷

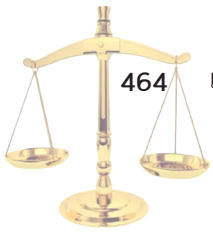
²⁴ มาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

²⁵ ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์. กฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง, พิมพ์ครั้งแรก, จีระการพิมพ์, 2540, หน้า 259-260

²⁶ มาตรา 27 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

²⁷ มาตรา 27 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

ในการพิจารณาออกคำสั่งนั้น เจ้าพนักงานจะจำกัดตนเองอยู่กับข้อเท็จจริงที่คู่กรณีให้มาไม่ได้ แต่ควรพิจารณาหาข้อเท็จจริงจากที่ใดบ้าง หรือจะรับฟังความเห็นของผู้ใดหรือจากผู้เชี่ยวชาญ หรือควรตรวจสอบเอกสารหลักฐานใด อย่างไร²⁸ เช่น ในการที่เอกชนยื่นขอรับใบอนุญาตจัดตั้งโรงงานจะเห็นได้ว่าข้อมูลต่าง ๆ จะรับฟังจากผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเท่านั้นไม่ได้ การตรวจสอบที่ตั้งอาจต้องหาข้อมูลจากกรมโยธาธิการและผังเมือง ราชการส่วนท้องถิ่น กรมที่ดิน การตรวจสอบผังโรงงานอาจต้องหาข้อมูลจากกรมโรงงานอุตสาหกรรมหรือฝ่ายวิชาการด้านวิศวกรรมของสถาบันอุดมศึกษา การตรวจสอบกิจกรรมในโรงงานอาจต้องหาข้อมูลจากกรมควบคุมมลพิษ กรมวิทยาศาสตร์บริการ กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ หรือสถาบันอุดมศึกษา เป็นต้น ทั้งนี้ เจ้าพนักงานจะต้องพิจารณาพยานหลักฐาน “ที่ตนเห็นว่าจำเป็น” แก่การพิสูจน์ข้อเท็จจริง ในการนี้ให้รวมถึงการดำเนินการดังต่อไปนี้²⁹

- (1) แสวงหาพยานหลักฐานทุกอย่างที่เกี่ยวข้อง
- (2) รับฟังพยานหลักฐาน คำชี้แจง หรือความเห็นของคู่กรณี หรือของพยานบุคคล หรือพยานผู้เชี่ยวชาญที่คู่กรณีกล่าวอ้าง เว้นแต่เจ้าหน้าที่เห็นว่าเป็นการกล่าวอ้างที่ไม่จำเป็น ฟุ่มเฟือยหรือเพื่อประวิงเวลา
- (3) ขอข้อเท็จจริงหรือความเห็นจากคู่กรณี พยานบุคคล หรือพยานผู้เชี่ยวชาญ
- (4) ขอให้ผู้ครอบครองเอกสารส่งเอกสารที่เกี่ยวข้อง
- (5) ออกไปตรวจสอบสถานที่

²⁸ มาตรา 28 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

²⁹ มาตรา 29 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

สำหรับกรณีที่คุณกรณีเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้ง ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในการพิจารณาทางปกครองให้เจ้าพนักงาน ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงและหลักฐานโดยใช้อำนาจหน้าที่³⁰ ตามมาตรา 44 (1) และ (2) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 เพื่อพิสูจน์ถึงอันตรายต่อสุขภาพอนามัยที่อาจ จะเกิดกับประชาชน ทั้งนี้ ให้ใช้อำนาจหน้าที่ออกคำแนะนำให้ผู้ได้รับใบอนุญาตหรือหนังสือรับรอง การแจ้งปฏิบัติให้ถูกต้องตามเงื่อนไขในใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้งหรือข้อกำหนดของ ท้องถิ่น หรือบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ได้ตามมาตรา 44(3) โดยใช้ แบบ นส.1 ท้ายนี้ ในการนี้ เพื่อความสะดวกในการพกพาติดตัวในขณะปฏิบัติหน้าที่เจ้าพนักงาน อาจใช้แบบที่มีขนาด A5 โดยให้มีต้นฉบับและสำเนา 2 ชุด ดังนี้

³⁰ พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

มาตรา 44 เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงาน สาธารณสุขมีอำนาจ ดังต่อไปนี้

(1) มีหนังสือเรียกบุคคลใดๆ มาให้ถ้อยคำหรือแจ้งข้อเท็จจริง หรือทำคำชี้แจงเป็นหนังสือหรือให้ ส่งเอกสารหลักฐานใดเพื่อตรวจสอบหรือเพื่อประกอบการพิจารณา

(2) เข้าไปในอาคารหรือสถานที่ใดๆ ในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตกหรือในเวลา ทำการเพื่อตรวจสอบ หรือควบคุมให้เป็นไปตามข้อกำหนดของท้องถิ่น หรือตามพระราชบัญญัตินี้ ในการนี้ให้มี อำนาจสอบถามข้อเท็จจริงหรือเรียกหนังสือรับรองการแจ้งหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากเจ้าของหรือผู้ครอบครอง อาคารหรือสถานที่นั้น

(3) แนะนำให้ผู้ได้รับใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้งปฏิบัติให้ถูกต้องตามเงื่อนไขในใบอนุญาต หรือหนังสือรับรองการแจ้งหรือตามข้อกำหนดของท้องถิ่นหรือตามพระราชบัญญัตินี้

(4) ยึดหรืออายัดสิ่งของใดๆ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนเพื่อประโยชน์ในการ ดำเนินคดีหรือเพื่อ นำไปทำลายในกรณีจำเป็น

(5) เก็บหรือนำสินค้าหรือสิ่งของใดๆ ที่สงสัยว่าจะไม่ถูกสุขลักษณะหรือจะก่อให้เกิดเหตุรำคาญ จากอาคารหรือสถานที่ใดๆ เป็นปริมาณตามสมควรเพื่อเป็นตัวอย่างในการตรวจสอบตามความจำเป็นได้โดยไม่ต้อง ใช้ราคา

ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตาม วรรคหนึ่งในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นนั้นในเรื่องใดหรือทุกเรื่องก็ได้

ในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจาก เจ้าพนักงานท้องถิ่น บุคคลดังกล่าวจะต้องแสดงบัตรประจำตัวตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวงต่อบุคคลซึ่งเกี่ยวข้อง ในขณะปฏิบัติหน้าที่ด้วย และให้บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร

- ต้นฉบับ (สีขาว) สำหรับแจ้งผู้รับคำแนะนำ
- สำเนา ชุดที่ 1 (สีเหลือง) สำหรับเสนอเจ้าพนักงานท้องถิ่น
- สำเนา ชุดที่ 2 (สีฟ้า) สำหรับเจ้าพนักงานผู้ออกคำแนะนำเก็บไว้

เพื่อเป็นหลักฐาน

สำหรับบุคคลอื่นซึ่งมิใช่ผู้ได้รับใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้ง ให้เจ้าพนักงานใช้ดุลพินิจว่าจะมีคำแนะนำก่อนออกคำสั่งหรือไม่ก็ได้

3.4 รูปแบบและผลของคำสั่ง

3.4.1 รูปแบบของคำสั่ง

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ได้กำหนดให้ “คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น” ให้ทำเป็นหนังสือ สำหรับ “คำสั่งเจ้าพนักงานสาธารณสุข” อาจทำเป็นหนังสือหรือวาจาแล้วให้แจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบ ทั้งนี้ คำสั่งจะต้องมีข้อความหรือความหมายที่ชัดเจนเพียงพอที่จะเข้าใจได้

ก. คำสั่งเป็นหนังสือ

(1) รายการของหนังสือคำสั่ง

คำสั่งทางปกครองที่ทำเป็นหนังสือนั้น มาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 บังคับว่า อย่างน้อยจะต้องมีรายการดังต่อไปนี้

- 1) วันเดือนปีที่ทำคำสั่ง
- 2) ชื่อและตำแหน่งของเจ้าพนักงานผู้ทำคำสั่ง
- 3) ลายมือชื่อของเจ้าพนักงานผู้ทำคำสั่ง

เมื่อกฎหมายกำหนดให้ระบุทั้ง 3 รายการ ก็ต้องปฏิบัติให้ครบตามนั้น ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นไม่ชอบด้วยกฎหมาย

(2) คำสั่งทางปกครองที่เป็นหนังสือต้องมีเหตุผล

คำสั่งทางปกครองที่เป็นหนังสือต้องจัดให้มี “เหตุผล” ในการออกคำสั่งไว้ด้วย ซึ่งเหตุผลที่ระบุนี้จะทำให้คู่กรณีสามารถทราบได้ว่าตนได้รับการปฏิบัติโดยถูกต้องหรือไม่ และจะเป็นประโยชน์แก่การควบคุมทางกฎหมายโดยการพิจารณาทบทวนในกระบวนการยุติธรรมทางปกครองต่อไป ไม่ว่าโดยผู้บังคับบัญชา คณะกรรมการอุทธรณ์ หรือองค์กรวินิจฉัยคดีปกครอง ทำให้ทราบได้ว่าผู้ทำคำสั่งทางปกครองได้ฟังข้อเท็จจริง ปรับข้อกฎหมายและใช้ดุลพินิจอย่างไร การบังคับให้แสดงเหตุผลจึงเป็นการบังคับให้เจ้าพนักงานระมัดระวังในการทำคำสั่งทางปกครอง อันมีผลไปในทางป้องกันไม่ให้ใช้อำนาจโดยลำเอียง

เมื่อก่อนนี้ก็มีความหมายที่กำหนดให้ต้องแสดงเหตุผลไว้ในคำสั่งด้วยเช่นกัน แต่ในทางปฏิบัตินั้นจะไม่ค่อยเข้าใจกันแพร่หลายว่าจะต้องปฏิบัติเช่นใดและให้เหตุผลอย่างไร แต่ในปัจจุบันนี้ได้มีพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 37 กำหนดเกี่ยวกับการระบุเหตุผลในคำสั่งที่เป็นหนังสือทั้งหมดโดยอย่างน้อยต้องประกอบด้วย³¹

1) ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ อันได้แก่ ข้อเท็จจริงที่รับฟังได้ และใช้ประกอบการทำคำสั่งทางปกครอง

2) ข้อกฎหมายที่อ้างอิง อันได้แก่ บทกฎหมายต่างๆ ที่อ้างอิง อันทำให้เกิดมีคำสั่งทางปกครอง

3) ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ อันได้แก่ เหตุและมูลเหตุจูงใจที่ทำให้เกิดข้อยุติของคำสั่งทางปกครอง

เหตุผลต่างๆ ที่บังคับให้ต้องระบุไว้ในคำสั่งดังกล่าวข้างต้นนั้น จะเห็นได้ว่าเป็นเพียง “รายการ” เท่านั้น ส่วนในความเป็นจริงคำสั่งทางปกครองในเรื่องใดต้องระบุเหตุผลเพียงใดจะต้องพิจารณาเป็นรายกรณีไป ทั้งนี้เกี่ยวกับ “ความจริงที่สามารถปฏิบัติได้ เวลา และอุปกรณ์ทางเทคนิคที่มีในการทำคำสั่งทางปกครองนั้น” ³²

(3) ข้อยกเว้นไม่ต้องจัดให้มีเหตุผลในคำสั่งทางปกครองที่เป็นหนังสือ ตามมาตรา 37 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มี 5 กรณี คือ

1) ผลของคำสั่งทางปกครองตรงตามคำขอของผู้กรณี และไม่กระทบสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่น ทั้งนี้เพราะผู้กรณีร้องขอประสงค์สิ่งใดก็ได้ตรงตามนั้น จึงไม่มีความจำเป็นใดที่จะต้องระบุเหตุผลให้อีก แต่ถ้าหากได้ต่างไปจากที่ประสงค์แม้เพียงเล็กน้อยหรือได้ไปเพียงบางส่วนดังนั้นก็ไม่ใช่ข้อยกเว้นนี้แล้ว

อย่างไรก็ตาม คำสั่งทางปกครองมิใช่จะมีความสำคัญแต่เฉพาะผู้ร้องขอเท่านั้น คำสั่งบางกรณีจะมีผลกระทบต่อบุคคลข้างเคียงด้วย อาทิเช่น มีผู้ยื่นร้องขออนุญาตจัดตั้งโรงงานในเขตชุมชนโดยมีข้อยกเว้นตามกฎหมายให้จัดตั้งได้จึงได้รับอนุญาต

³¹ ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์. กฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง, พิมพ์ครั้งแรก, จีระวิชาการพิมพ์, 2540 หน้า 196

³² ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์. กฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง, พิมพ์ครั้งแรก, จีระวิชาการพิมพ์, 2540 หน้า 196

ตามคำขอ แต่การตั้งโรงงานในเขตชุมชน ย่อมเกิดผลกระทบต่อผู้อยู่ข้างเคียงไม่มากนักน้อย ดังนั้นกรณีที่มีผลกระทบต่อสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่นเช่นนี้ ผู้ออกคำสั่งอนุญาตจึงต้องระบุเหตุผลที่มีช้อยกเว้นตามกฎหมายนั้นไว้ในคำสั่งด้วย

2) เหตุผลนั้นรู้อยู่แล้วโดยไม่จำเป็นต้องระบุอีก กรณีนี้มักจะเป็นคำสั่งที่ได้มีข้อพิจารณาที่ยุ้งยากหรือมากมายแต่ประการใด เช่น การยื่นขอคัดสำเนาทะเบียนบ้านซึ่งผู้ยื่นก็ระบุในคำขออยู่แล้วว่าต้องการอะไร เป็นต้น

3) เป็นกรณีที่ต้องรักษาไว้เป็นความลับ

4) การออกคำสั่งด้วยวาจาซึ่งระบุเหตุผลไม่ได้โดยสภาพ แต่ในกรณีที่ผู้รับคำสั่งยื่นขอคำยืนยันนั้น จะต้องทำเป็นหนังสือและระบุเหตุผลไว้ด้วยตามมาตรา 37 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

5) กรณีเร่งด่วน สถานการณ์นี้เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าให้ยกเว้นได้ ทั้งนี้เพราะการให้ระบุเหตุผลถ้าจะทำให้การทำงานต้องล่าช้าเกินที่ควรจะเป็นแล้ว ก็เกิดความเสียหายแก่การปฏิบัติราชการอันเป็นประโยชน์เพื่อส่วนรวมได้ อย่างไรก็ตาม กรณีนี้หากในภายหลังผู้รับคำสั่งร้องขอเจ้าหน้าที่ก็ต้องให้เหตุผลเป็นลายลักษณ์อักษรภายในเวลาอันสมควร โดยไม่จำกัดระยะเวลาในการร้องขอด้วยตามมาตรา 37 วรรคสาม (4) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

(4) ผลตามกฎหมาย

ในกรณีที่ต้องระบุเหตุผลเพราะไม่เข้าช้อยกเว้นตามมาตรา 37 วรรคสามหรือ กฎกระทรวงตามมาตรา 38 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ถ้าไม่ระบุเหตุผลไว้ก็จะเป็นการ “ไม่ชอบด้วยกฎหมาย” แต่ “จะถือว่าคำสั่งนั้นไม่มีผลบังคับไม่ได้” เพราะกฎหมายยังยินยอม ให้มีการแก้ไขคำสั่งนั้นให้สมบูรณ์ได้โดยจัดให้มีเหตุผลดังกล่าวในภายหลังตามมาตรา 41(2) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 เว้นแต่

1) มีกฎหมายเฉพาะบังคับให้แสดงเหตุผล

2) กรณีมีประกาศของนายกรัฐมนตรีหรือผู้ซึ่งนายกรัฐมนตรีมอบหมายตามมาตรา 37 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

ข. คำสั่งเป็นวาจา

โดยที่การออกคำสั่งด้วยวาจาปกติต้องกระทำในกรณีเร่งด่วน และมีได้มีสิ่งใดเป็นหลักฐาน (นอกจากบางครั้งอาจมีพยานบุคคลบ้างเท่านั้น) มาตรา 37 วรรคสาม (4) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 จึงยกเว้นให้ไม่ต้องระบุเหตุผลไว้ด้วย แต่หากผู้รับคำสั่งร้องขอให้ยืนยันคำสั่งนั้นเป็นหนังสือเมื่อใดจึงจะต้องให้เหตุผลไว้ในหนังสือยืนยันนั้นด้วยตามมาตรา 37 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

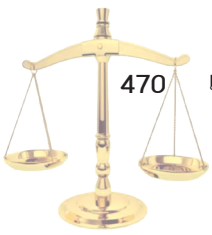
ในกรณีที่เจ้าพนักงานได้ทำคำสั่งด้วยวาจา ถ้าผู้รับคำสั่งร้องขอให้ยืนยันเป็นหนังสือภายใน 7 วันนับแต่วันที่มีคำสั่งดังกล่าว เจ้าพนักงานจะต้องออกหนังสือยืนยันคำสั่งของตนให้ (มาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539) กรณีนี้มีใช้กรณีมีคำสั่งใหม่เป็นหนังสือหรือจะต้องนับผลทางกฎหมายใหม่แต่อย่างใด หากแต่เป็นการออก “หนังสือยืนยัน” ว่าคำสั่งด้วยวาจาที่ตนทำไปก่อนหน้านั้นมีเนื้อหาเช่นใดและมีเหตุผลอย่างไร โดยผลของคำสั่งทางปกครองได้เกิดแล้วตั้งแต่ขณะที่ได้มีคำสั่งด้วยวาจา

การร้องขอให้ออกหนังสือยืนยันนี้ย่อมเป็นหน้าที่ที่เจ้าพนักงานจะต้องจัดทำให้ หากผู้รับคำสั่งได้กระทำการ (1) ร้องขอโดยมีเหตุอันควร และ (2) ร้องขอภายใน 7 วันนับแต่วันที่มีคำสั่ง ซึ่งกรณีการมีเหตุอันควรนั้นหมายความว่ามิใช่การร้องขอโดยไร้สาระ แต่ต้องการใช้ประโยชน์อย่างหนึ่งอย่างใดก็ถือได้ว่ามีเหตุอันควรแล้ว เช่น จะเอาไปปรึกษาทนายความว่าจะอุทธรณ์หรือโต้แย้งคำสั่งหรือไม่ หรือจะนำไปใช้อ้างกับบุคคลอื่นว่าตนมีภาระหน้าที่ต้องปฏิบัติตามคำสั่งอย่างไร เป็นต้น สำหรับการมีกำหนดเวลาขอคำยืนยันเป็นหนังสือตามนั้น ย่อมมีผลเท่ากับว่า หากพ้นกำหนดเวลานั้นแล้วเจ้าพนักงานไม่มีหน้าที่ต้องทำหนังสือยืนยันให้อีก³³

อย่างไรก็ตาม การมีคำสั่งโดยวาจานั้น โดยสภาพจะเลื่อนลอยหาหลักฐานพิสูจน์ไม่ได้หากแต่ฝ่ายไม่ซื่อสัตย์ ดังนั้นปกติเจ้าหน้าที่จึงควรทำคำสั่งเป็นหนังสือมากกว่า เว้นแต่ในกรณีเร่งด่วน เช่น คำสั่งของเจ้าหน้าที่ในการจราจร เป็นต้น

ในการออกคำสั่งทางปกครองนั้น เจ้าพนักงานอาจกำหนดเงื่อนไขใด ๆ ได้เท่าที่จำเป็นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมาย เว้นแต่กฎหมายจะกำหนดข้อจำกัดดุลพินิจเป็นอย่างอื่น ทั้งนี้ ให้หมายความรวมถึงการกำหนดเงื่อนไขในกรณีดังต่อไปนี้ตามความเหมาะสมแก่กรณีด้วย

(1) การกำหนดให้สิทธิหรือภาระหน้าที่เริ่มมีผลหรือสิ้นสุด เวลาใดเวลาหนึ่ง

(2) การกำหนดให้การเริ่มมีผลหรือสิ้นผลของสิทธิหรือภาระหน้าที่ต้องขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ในอนาคตที่ไม่แน่นอน

(3) ข้อสงวนสิทธิที่จะยกเลิกคำสั่งทางปกครอง

(4) การกำหนดให้ผู้ได้รับประโยชน์ต้องกระทำหรืองดเว้นกระทำหรือต้องมีภาระหน้าที่หรือยอมรับภาระหน้าที่หรือความรับผิดชอบบางประการ หรือการกำหนดข้อความในการจัดให้มี เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มข้อกำหนดดังกล่าว

3.4.2 ผลของคำสั่ง

โดยหลักคำสั่งของเจ้าพนักงานย่อมมีผลต่อบุคคลผู้จะต้องรับคำสั่งตั้งแต่ขณะที่ผู้นั้นได้รับแจ้งเป็นต้นไป

โดยทั่วไปการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานที่ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด มักจะมีผลให้เป็นโมฆะ แต่สำหรับการออกคำสั่งที่ออกโดยการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเกณฑ์ดังต่อไปนี้ ไม่เป็นเหตุให้คำสั่งนั้นไม่สมบูรณ์ คือ

(1) การออกคำสั่งโดยยังไม่มีผู้ยื่นคำขอในกรณีที่เจ้าพนักงานจะดำเนินการเองไม่ได้นอกจากจะมีผู้ยื่นคำขอ ถ้าต่อมาในภายหลังได้มีการยื่นคำขอเช่นนั้นแล้ว

(2) คำสั่งที่ต้องจัดให้มีเหตุผล ถ้าได้มีการจัดให้มีเหตุผลดังกล่าวในภายหลัง

(3) การรับฟังคู่กรณีที่จำเป็นต้องกระทำได้ดำเนินการมา โดยไม่สมบูรณ์ ถ้าได้มีการรับฟังให้สมบูรณ์ในภายหลัง

(4) คำสั่งที่ต้องให้เจ้าพนักงานอื่นให้ความเห็นชอบก่อน ถ้าเจ้าพนักงานนั้นได้ให้ความเห็นชอบในภายหลัง

เมื่อมีการดำเนินการตาม (1) (2) (3) หรือ (4) แล้ว และเจ้าพนักงานผู้มีคำสั่งประสงค์ให้ผลเป็นไปตามคำสั่งเดิม ให้เจ้าพนักงานผู้นั้นบันทึกข้อเท็จจริงและความประสงค์ของตนไว้ในหรือแนบไว้กับคำสั่งเดิมและต้องมีหนังสือแจ้งความประสงค์ของตนให้คู่กรณีทราบด้วย อย่างไรก็ตาม กรณีตาม (2) (3) และ (4) จะต้องกระทำก่อนสิ้นสุดกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

สำหรับคำสั่งที่มีข้อผิดพลาดเล็กน้อยหรือผิดพลาดเล็กน้อยนั้น เจ้าพนักงานอาจแก้ไขเพิ่มเติมได้เสมอ ซึ่งในการแก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งให้เจ้าพนักงานแจ้งให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทราบตามควรแก่กรณี

ในการนี้ เจ้าพนักงานอาจเรียกให้ผู้ที่เกี่ยวข้องจัดส่งคำสั่ง เอกสารหรือวัตถุอื่นใดที่ได้จัดทำขึ้นเนื่องในการมีคำสั่งดังกล่าวมาเพื่อการแก้ไขเพิ่มเติมได้

3.4.3 ตัวอย่างแบบฟอร์มของคำสั่ง (ตัวอย่างแบบฟอร์มเอกสารที่ใช้ตามภาคผนวกที่ 2)

(ก) คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

(1) คำสั่งเกี่ยวกับสุขลักษณะของอาคาร

1.1) คำสั่งให้แก้ไขปรับปรุงสุขลักษณะของอาคารตามมาตรา 21 โดยใช้แบบฟอร์ม **คส.1/1** ท้ายนี้

1.2) คำสั่งให้แก้ไขปรับปรุงสุขลักษณะของอาคารตามมาตรา 22 โดยใช้แบบฟอร์ม **คส.1/2** ท้ายนี้

(2) คำสั่งเกี่ยวกับเหตุรำคาญ

2.1) คำสั่งให้แก้ไขระดับเหตุรำคาญตามมาตรา 27 วรรคหนึ่ง โดยใช้แบบฟอร์ม **คส.2/1** ท้ายนี้

2.2) คำสั่งให้แก้ไขระดับเหตุรำคาญตามมาตรา 28 วรรคหนึ่ง โดยใช้แบบฟอร์ม **คส.2/2** ท้ายนี้

2.3) คำสั่งให้แก้ไขระดับเหตุรำคาญตามมาตรา 28 วรรคสาม โดยใช้แบบฟอร์ม **คส.2/3** ท้ายนี้

(3) คำสั่งตามมาตรา 45

3.1) คำสั่งให้แก้ไขปรับปรุงการดำเนินการตามมาตรการ 45 โดยใช้แบบฟอร์ม **คส.3/1** ท้ายคำแนะนำนี้ (กรณีที่ไม่เกิดอันตรายอย่างร้ายแรง)

3.2) คำสั่งให้หยุดดำเนินการทันทีตามมาตรา 45 โดยใช้แบบฟอร์ม **คส.3/2** ท้ายนี้ (กรณีที่ฝ่าฝืนคำสั่งตาม (3) ก.)

3.3) คำสั่งให้หยุดดำเนินการทันทีตามมาตรา 45 โดยใช้แบบฟอร์ม **คส.3/3** ท้ายนี้ (กรณีที่เกิดหรืออาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรง)

(4) คำสั่งเกี่ยวกับกิจการที่ต้องแจ้ง

4.1) กรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจพบความไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ของคำขอแจ้งการประกอบกิจการ จะต้อง มีหนังสือแจ้งต่อผู้แจ้งทราบเพื่อให้ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องภายในเจ็ดวันทำการเสียก่อนตามมาตรา 48 วรรคห้า โดยใช้แบบ **นส.2** ท้ายนี้

4.2) คำสั่งให้การแจ้งเป็นอันสิ้นผลตามมาตรา 48 วรรคห้า โดยใช้แบบฟอร์ม **คส.4/1** ท้ายนี้

โดยใช้แบบฟอร์ม **คส.4/2** ท้ายนี้

4.3) คำสั่งให้หยุดดำเนินกิจการที่ต้องแจ้งตามมาตรา 52

โดยใช้ แบบฟอร์ม **คส.4/3** ท้ายนี้

4.4) คำสั่งห้ามการดำเนินกิจการที่ต้องแจ้งตามมาตรา 52

(5) คำสั่งเกี่ยวกับใบอนุญาต

5.1) กรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจพบความไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ของคำขอรับใบอนุญาต/คำขอต่ออายุใบอนุญาตการประกอบกิจการ จะต้อง มีหนังสือแจ้งต่อผู้ขออนุญาตทราบเพื่อให้ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องเสียก่อนตามมาตรา 56 วรรคหนึ่ง โดยใช้แบบ **นส.3** ท้ายนี้

แบบฟอร์ม **คส.5/1** ท้ายนี้

5.2) คำสั่งไม่ออกใบอนุญาตตามมาตรา 56 โดยใช้

โดยใช้ แบบฟอร์ม **คส.5/2** ท้ายนี้

5.3) คำสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตตามมาตรา 56

คส.5/3 ท้ายนี้

5.4) คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา 59 โดยใช้แบบฟอร์ม

แบบฟอร์ม **คส.5/4** ท้ายนี้

5.5) คำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา 60 โดยใช้

(6) คำสั่งเกี่ยวกับค่าธรรมเนียม

6.1) ก่อนจะถึงกำหนดการเสียค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดของท้องถิ่นครั้งต่อไป เจ้าพนักงานท้องถิ่นควรมีหนังสือแจ้งเตือนให้ชำระค่าธรรมเนียมต่อผู้แจ้ง หรือผู้ได้รับใบอนุญาต โดยใช้แบบ **นส.4** หรือ **นส.4/1** ท้ายนี้

6.2) คำสั่งให้ผู้ดำเนินกิจการที่ค้างชำระค่าธรรมเนียมติดต่อกันเกินกว่าสองครั้งหยุดดำเนินกิจการตามมาตรา 65 วรรคสอง โดยใช้แบบฟอร์ม **คส.6** ท้ายนี้

(ข) คำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจออกคำสั่งได้ในกรณีที่ตรวจพบเหตุที่ไม่ถูกต้องหรือมีการกระทำใดๆ ที่จะมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนหรือ จะเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนเป็นส่วนรวมซึ่งสมควรจะดำเนินการแก้ไขโดยเร่งด่วน โดยมีอำนาจออกคำสั่งให้แก้ไขหรือระงับเหตุนั้นได้ตามมาตรา 46 วรรคสอง ซึ่งอาจทำคำสั่งได้เป็น 2 แบบ คือ

(1) ตามมาตรา 46 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มิได้กำหนดบังคับให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขต้องทำคำสั่งเป็นหนังสือ ฉะนั้นจึงอาจมีคำสั่งเป็นวาจาก็ได้ ทั้งนี้ เนื่องจากเป็นกรณีเร่งด่วน

(2) อย่างไรก็ตาม เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานสาธารณสุขเกิดความสะดวกและมีหลักฐานที่ชัดเจน จึงสมควรจัดทำคำสั่งเป็นหนังสือ โดยใช้แบบฟอร์ม คส.7 ทำยคำนี้ และให้สำเนาคำสั่งแจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นด้วย

ตัวอย่างแบบฟอร์มและหนังสือ
ประกอบกระบวนการออกคำสั่งของเจ้าพนักงาน
ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

แบบตรวจแนะนำของเจ้าพนักงาน

เล่มที่...../เลขที่.....

แบบตรวจแนะนำของเจ้าพนักงาน

ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

หน่วยงาน.....โทรศัพท์.....

1. วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
2. ชื่อ เจ้าของ/ผู้ครอบครอง.....
3. สถานประกอบการ ชื่อ.....
 กิจการ.....ตั้งอยู่บ้านเลขที่.....
 ถนน.....ตำบล.....อำเภอ.....
 จังหวัด.....โทร.....
4. ประเด็นปัญหาหรือข้อเท็จจริงที่ตรวจพบ
 .....
 .....
 .....
5. ข้อเสนอแนะ (เพื่อการปรับปรุงแก้ไขภายในระยะเวลาที่กำหนด)
 .....
 .....
6. อนึ่ง หากท่านมีข้อมูลหรือข้อโต้แย้งใด ขอให้ส่งข้อมูลนั้นหรือข้อโต้แย้งนั้นต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น ภายใน.....วัน

(แบบ นส.1)

แบบตรวจแนะนำของเจ้าพนักงาน (แผ่นหลัง)

บทบัญญัติ

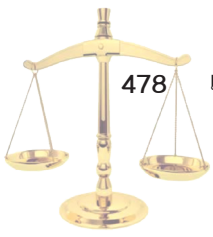
พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 (โดยสรุป)

มาตรา 44 เจ้าพนักงานท้องถิ่น เจ้าพนักงานสาธารณสุขและผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจ ดังต่อไปนี้

- (1) มีหนังสือให้เรียกบุคคลให้แจ้งข้อเท็จจริง ส่งเอกสารหลักฐานเพื่อตรวจสอบได้
- (2) เข้าไปในอาคารหรือสถานที่ใด ๆ ในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก หรือในเวลาทำการเพื่อการตรวจสอบได้
- (3) แนะนำให้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามเงื่อนไข หรือตามข้อกำหนดของท้องถิ่น หรือกฎ/ประกาศกระทรวง ตาม พ.ร.บ. นี้ได้
- (4) ยึดหรืออายัดสินค้าหรือสิ่งของใด ๆ ที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดี หรือทำลายในกรณีจำเป็นได้
- (5) เก็บหรือนำสินค้าหรือสิ่งของใด ๆ ในปริมาณพอสมควรเพื่อเป็นตัวอย่างในการตรวจสอบตามความจำเป็น โดยมีต้องชำระค่า

มาตรา 79 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหนังสือ หรือไม่ยอมแจ้งข้อเท็จจริง หรือไม่ส่งเอกสารหรือหลักฐานหรือขัดขวางไม่อำนวยความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามมาตรา 44 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

คำสั่งให้แก้ไขปรับปรุงสุขลักษณะของอาคารตามมาตรา 21 (แบบ คส.1/1)

คำสั่งที่...../.....

สำนักงาน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

เรื่อง คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้แก้ไขปรับปรุงสุขลักษณะของอาคาร

เรียน .....

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาแบบตรวจแนะนำของเจ้าพนักงานฯ เล่มที่ ..... เลขที่ ..... ลงวันที่.....

ตามที่.....(ราชการส่วนท้องถิ่น).....ได้ตรวจพบว่าคุณลักษณะของอาคารของท่าน ซึ่งตั้งอยู่เลขที่.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด..... เมื่อวันที่.....เวลา.....(ขอเท็จจริงที่ตรวจพบความชำรุดเกี่ยวกับตัวอาคาร).....

.....จึงได้มีคำแนะนำให้แก้ไขปรับปรุงตามอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 แล้วตามสิ่งที่ส่งมาด้วยนี้ แต่ปรากฏว่าท่านมิได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานภายในเวลาที่กำหนดไว้ในคำแนะนำดังกล่าว นั้น

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 21 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงมีคำสั่งให้ท่านแก้ไขปรับปรุง ดังนี้

- 1) .....
2) .....

ทั้งนี้ ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน.....วันนับแต่วันทราบคำสั่งนี้ หากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งภายในเวลาที่กำหนดไว้จะมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินสองพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับตามมาตรา 74 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

อนึ่ง หากท่านไม่พอใจคำสั่งนี้หรือเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม ท่านมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งนี้ จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการตามคำสั่งข้างต้นด้วย

ขอแสดงความนับถือ

.....
(.....)

ตำแหน่ง.....

เจ้าพนักงานท้องถิ่น

ส่วนราชการ.....
โทร.....
โทรสาร.....
E-mail.....

คำสั่งให้แก้ไขปรับปรุงสุขลักษณะของอาคารตามมาตรา 22 (แบบ คส.1/2)

คำสั่งที่...../.....

สำนักงาน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

เรื่อง คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้แก้ไขปรับปรุงสุขลักษณะของอาคาร

เรียน .....

สิ่งที่ส่งมาด้วย - สำเนาแบบตรวจแนะนำของเจ้าพนักงานฯ จำนวน ..... ฉบับ

ตามที่ นาย/น.ส./นาง.....ตำแหน่ง.....เจ้าพนักงานสาธารณสุข/ผู้ได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าหน้าที่ ได้ตรวจสุขลักษณะของอาคารของท่าน ซึ่งตั้งอยู่เลขที่.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....เมื่อวันที่.....เวลา.....แล้วพบว่า (ข้อเท็จจริงที่ตรวจพบเกี่ยวกับการจัดสิ่งของล้มภาวะในอาคาร ตามมาตรา 22) จึงได้มีคำแนะนำให้แก้ไขปรับปรุงตามอำนาจหน้าที่ในมาตรา 44(3) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 แล้วตามสิ่งที่ส่ง มาด้วยนี้ แต่ปรากฏว่าท่านมิได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานภายในเวลาที่กำหนดไว้ในคำแนะนำดังกล่าว

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงมีคำสั่งให้ท่านแก้ไขปรับปรุง ดังนี้

- 1) .....
- 2) .....

ทั้งนี้ ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน.....วันนับแต่วันทราบคำสั่งนี้ หากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งภายในเวลาที่กำหนดไว้จะมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินสองพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับตามมาตรา 74 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

อนึ่ง หากท่านไม่พอใจคำสั่งนี้หรือเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม ท่านมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการตามคำสั่งข้างต้นด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(.....)

ตำแหน่ง.....

เจ้าพนักงานท้องถิ่น

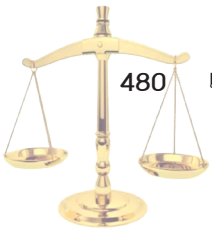
ส่วนราชการ.....

โทร.....

โทรสาร.....

E-mail.....

คำสั่งให้แก้ไข/ระงับเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะตามมาตรา 27 (แบบ คส.2/1)

คำสั่งที่...../.....

สำนักงาน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

เรื่อง คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้แก้ไข/ระงับเหตุรำคาญ

เรียน .....

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบตรวจแนะนำของเจ้าพนักงานฯ (ถ้ามี)

ตามที่ นาย/น.ส./นาง.....ตำแหน่ง.....เจ้าพนักงานสาธารณสุข/ผู้ได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าหน้าที่ได้ตรวจพบว่าท่านได้กระทำการ (ข้อเท็จจริงที่ตรวจพบ).....ในที่หรือทางสาธารณะซึ่งได้ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนจึงพิจารณาเห็นว่าเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา 25 (.....) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 27 วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงมีคำสั่งให้ท่านแก้ไข/ระงับเหตุรำคาญ ดังนี้

- 1) .....
2) .....

ทั้งนี้ ให้ท่านดำเนินการทันทีเมื่อได้รับทราบคำสั่งนี้ (หรือให้แล้วเสร็จภายใน.....วันนับแต่วันทราบคำสั่งนี้) หากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งภายในเวลาที่กำหนดไว้จะมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินสองพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับตามมาตรา 74 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

อนึ่ง หากท่านไม่พอใจคำสั่งนี้หรือเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม ท่านมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งต่อ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการตามคำสั่งข้างต้นด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(.....)

ตำแหน่ง.....

เจ้าพนักงานท้องถิ่น

ส่วนราชการ.....
โทร.....
โทรสาร.....
E-mail.....

คำสั่งให้แก้ไข/ระงับเหตุรำคาญในที่เอกชนตามมาตรา 28 วรรคหนึ่ง (แบบ คส. 2/2)

คำสั่งที่...../.....

สำนักงาน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

เรื่อง คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้แก้ไข/ระงับเหตุรำคาญ

เรียน .....

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาแบบตรวจแนะนำของเจ้าพนักงานฯ จำนวน ..... ฉบับ

ตามที่.....(ราชการส่วนท้องถิ่น)..... ได้ตรวจสอบสถานที่(สถานประกอบกิจการ) เลขที่..... ถนน..... ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... เมื่อวันที่..... เวลา..... พบว่า (ข้อเท็จจริงที่ตรวจพบ).....

พิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา 25 (.....) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 จึงได้มีคำแนะนำให้ท่านแก้ไข/ระงับเหตุรำคาญตามอำนาจหน้าที่ในมาตรา 44(3) แล้วตามสิ่งที่ส่งมาด้วยนี้ แต่ปรากฏว่าท่านมิได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานภายในเวลาที่กำหนดไว้ในคำแนะนำดังกล่าว

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 28 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงมีคำสั่งให้ท่านแก้ไข/ระงับเหตุรำคาญ ดังนี้

- 1).....
2).....

ทั้งนี้ ให้ท่านดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน.....วันนับแต่วันทราบคำสั่งนี้ หากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งภายในเวลาที่กำหนดไว้จะมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินสองพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับตามมาตรา 74 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

อนึ่ง หากท่านไม่พอใจคำสั่งนี้หรือเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม ท่านมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการตามคำสั่งข้างต้นด้วย

ขอแสดงความนับถือ

.....
(.....)

ตำแหน่ง.....

เจ้าพนักงานท้องถิ่น

ส่วนราชการ.....
โทร.....
โทรสาร.....
E-mail.....

คำสั่งให้แก้ไข/ระงับเหตุรำคาญในที่เอกชนตามมาตรา 28 วรรคสาม (แบบ คส. 2/3)

คำสั่งที่...../.....

สำนักงาน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

เรื่อง คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นห้ามมิให้ใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่เพื่อรับเหตุรำคาญ

เรียน .....

สิ่งที่ส่งมาด้วย (ถ้ามี)

ตามที.....(ราชการส่วนท้องถิ่น)..... ได้ตรวจสอบสถานที่ (สถานประกอบกิจการ)

เลขที่.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....

เมื่อวันที่.....เวลา.....แล้วพบว่า (ข้อเท็จจริงที่ตรวจพบ).....

พิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา 25 (.....) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ซึ่งอาจ
เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงหรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 28 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงมีคำสั่งห้ามมิให้ท่านใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่ตามที่ระบุไว้ข้างต้นทั้งหมด (หรือบางส่วน) จนกว่าท่านจะได้ดำเนินการระงับเหตุรำคาญให้หมดไป

ทั้งนี้ ให้ท่านปฏิบัติทันทีนับแต่วันทราบคำสั่งนี้ หากไม่ปฏิบัติตามที่กำหนดไว้จะมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินสองพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับตามมาตรา 74 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

อนึ่ง หากท่านไม่พอใจคำสั่งนี้หรือเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม ท่านมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการตามคำสั่งข้างต้นด้วย

ขอแสดงความนับถือ

.....
(.....)

ตำแหน่ง.....

เจ้าพนักงานท้องถิ่น

ส่วนราชการ.....

โทร.....

โทรสาร.....

E-mail.....

คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้แก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องตามมาตรา 45 (แบบ คส.3/1)

คำสั่งที่...../.....

สำนักงาน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

เรื่อง คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้แก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้อง

เรียน .....

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาแบบตรวจแนะนำของเจ้าพนักงานฯ จำนวน ..... ฉบับ

ตามที่.....(ราชการส่วนท้องถิ่น).....ได้ตรวจสอบสถานที่ประกอบกิจการของท่านซึ่งตั้งอยู่

เลขที่.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....

เมื่อวันที่.....เวลา.....แล้วพบว่า (ข้อเท็จจริงที่ตรวจพบ).....

พิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องตาม (พระราชบัญญัติ หรือกฎกระทรวง ข้อกำหนดของท้องถิ่น ประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินกิจการนี้) จึงได้มีคำแนะนำให้ท่านแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องตามอำนาจหน้าที่ในมาตรา 44(3) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 แล้วตามสิ่งที่ส่งมาด้วยนี้ แต่ปรากฏว่าท่านมิได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานภายในเวลาที่กำหนดไว้ในคำแนะนำดังกล่าว

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงออกคำสั่งให้ท่านแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องตาม (พระราชบัญญัติ หรือกฎกระทรวง ข้อกำหนดของท้องถิ่น ประกาศ ที่ออกตามพระราชบัญญัติ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินกิจการนี้)

ทั้งนี้ ให้ท่านดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน.....วัน (ต้องไม่น้อยกว่า 7 วัน) นับแต่วันทราบคำสั่งนี้ หากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งภายในเวลาที่กำหนดไว้โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควรจะมีโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกไม่เกินวันละห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังไม่ปฏิบัติตามคำสั่งตามมาตรา 80 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

อนึ่ง หากท่านไม่พอใจคำสั่งนี้หรือเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม ท่านมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการตามคำสั่งข้างต้นด้วย

ขอแสดงความนับถือ

.....
(.....)

ตำแหน่ง.....

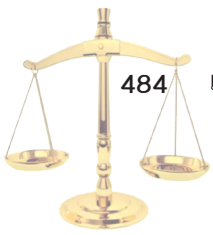
เจ้าพนักงานท้องถิ่น

ส่วนราชการ.....

โทร.....

โทรสาร.....

E-mail.....

คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้หยุดดำเนินกิจการตามมาตรา 45 (แบบ คส.3/2)

คำสั่งที่...../.....

สำนักงาน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

เรื่อง คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้หยุดดำเนินกิจการ

เรียน .....

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ปรับปรุงแก้ไข

ตามที่ นาย/น.ส./นาง.....ตำแหน่ง.....เจ้าพนักงานสาธารณสุข/ผู้ได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าหน้าที่ ได้ตรวจสถานที่ประกอบกิจการของท่านซึ่งตั้งอยู่เลขที่.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....เมื่อวันที่.....เวลา.....แล้วพบว่า (ข้อเท็จจริงที่ตรวจพบ).....

พิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องตาม (พระราชบัญญัติ หรือกฎกระทรวง ข้อกำหนดของท้องถิ่น ประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินกิจการนี้) จึงได้มีคำสั่งให้ท่านแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องตามอำนาจหน้าที่ในมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 แล้วตามสิ่งที่ส่งมาด้วยนี้ แต่ปรากฏว่าท่านมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานภายในเวลาที่กำหนดไว้ในคำสั่งดังกล่าว

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงออกคำสั่งให้ท่านหยุดดำเนินกิจการไว้ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะได้ดำเนินการให้ปราศจากอันตรายแล้ว และเมื่อท่านดำเนินการแล้วเสร็จ โปรดแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบต่อไปด้วย

ทั้งนี้ หากท่านไม่ปฏิบัติตามคำสั่งโดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควรจะมีโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับและปรับอีกไม่เกินวันละห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังไม่ปฏิบัติตามคำสั่งตามมาตรา 80 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

อนึ่ง หากท่านไม่พอใจคำสั่งนี้หรือเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม ท่านมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการตามคำสั่งข้างต้นด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(.....)

ตำแหน่ง.....

เจ้าพนักงานท้องถิ่น

ส่วนราชการ.....
โทร.....
โทรสาร.....
E-mail.....

คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้หยุดดำเนินกิจการตามมาตรา 45 (แบบ คส.3/3)

คำสั่งที่...../.....

สำนักงาน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

เรื่อง คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้หยุดดำเนินกิจการ

เรียน .....

ตามที่ นาย/น.ส./นาง.....ตำแหน่ง.....เจ้าพนักงานสาธารณสุข/ผู้ได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าหน้าที่ได้ตรวจสอบสถานประกอบกิจการของท่านซึ่งตั้งอยู่เลขที่.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....เมื่อวันที่.....เวลา.....แล้วพบว่า (ข้อเท็จจริงที่ตรวจพบ).....

พิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องตาม (พระราชบัญญัติ หรือกฎกระทรวง ข้อกำหนดของท้องถิ่น ประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินกิจการนี้) ซึ่งจะก่อให้เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงออกคำสั่งให้ท่านหยุดดำเนินกิจการไว้ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะได้ดำเนินการให้ปราศจากอันตรายแล้ว และเมื่อท่านดำเนินการแล้วเสร็จ โปรดแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบต่อไปด้วย

ทั้งนี้ หากท่านไม่ปฏิบัติตามคำสั่งโดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควรจะมีโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับและปรับอีกไม่เกินวันละห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังไม่ปฏิบัติตามคำสั่งตามมาตรา 80 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

อนึ่ง หากท่านไม่พอใจคำสั่งนี้หรือเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม ท่านมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการตามคำสั่งข้างต้นด้วย

ขอแสดงความนับถือ

.....
(.....)

ตำแหน่ง.....

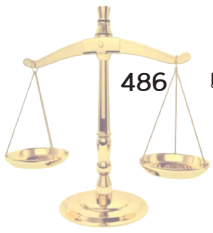
เจ้าพนักงานท้องถิ่น

ส่วนราชการ.....

โทร.....

โทรสาร.....

E-mail.....

หนังสือแจ้งความไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ของคำขอแจ้ง
การประกอบกิจการตามมาตรา 48 วรรคห้า

(แบบ นส.2)

ที่...../.....

สำนักงาน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

เรื่อง ขอให้แก้ไขความไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ของคำขอแจ้งการประกอบกิจการ

เรียน .....

ตามที่ท่านได้ยื่นคำขอแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อประกอบกิจการ.....

..... เมื่อวันที่..... ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ออกใบรับแจ้ง
แก่ท่านไปแล้วนั้น

เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ตรวจการแจ้งของท่านแล้วพบว่าการแจ้งไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ดังนี้

- 1) .....
- 2) .....
- 3) .....
- 4) .....
- 5) .....

จึงขอแจ้งให้ท่านทราบเพื่อดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับหนังสือนี้ หากท่าน
ไม่ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องภายในเวลาดังกล่าว จะมีผลให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจจะออกหนังสือ
รับรองการแจ้งให้แก่ท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการต่อไปด้วย

ขอแสดงความนับถือ

.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

เจ้าพนักงานท้องถิ่น

ส่วนราชการ.....

โทร.....

โทรสาร.....

E-mail.....

คำสั่งให้การแจ้งเป็นอันสิ้นผลตามมาตรา 48 วรรคห้า

(แบบ คส.4/1)

คำสั่งที่...../.....

สำนักงาน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

เรื่อง คำสั่งให้การแจ้งเป็นอันสิ้นผล

เรียน .....

ตามที่ท่านได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อประกอบกิจการ.....
.....เมื่อวันที่..... ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ออกใบรับแจ้งแก่ท่านไปแล้ว นั้น
เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ตรวจการแจ้งของท่านแล้วพบว่าการแจ้งไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์จึงได้
แจ้งให้ท่านทราบเพื่อดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับแจ้งแล้วตามมาตรา 48
วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 แต่ท่านมิได้ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องภายใน
เวลาดังกล่าว จึงมีผลให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจจะออกหนังสือรับรองการแจ้งให้แก่ท่านได้

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 48 วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พ.ศ. 2535 ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงมีคำสั่งให้การแจ้งของท่านเป็นอันสิ้นผล

ทั้งนี้ ให้ท่านหยุดดำเนินกิจการทันทีนับแต่วันทราบคำสั่งนี้ หากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งจะมีโทษจำ
คุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกินห้าพันบาทตามมาตรา 72 วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พ.ศ. 2535

อนึ่ง หากท่านไม่พอใจคำสั่งนี้หรือเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม ท่านมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งต่อ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการตามคำสั่งข้างต้นด้วย

ขอแสดงความนับถือ

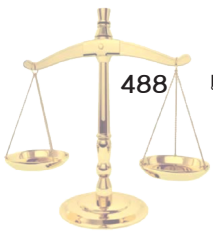
.....
(.....)

ตำแหน่ง.....

เจ้าพนักงานท้องถิ่น

ส่วนราชการ.....
โทร.....
โทรสาร.....
E-mail.....

คำสั่งให้หยุดดำเนินกิจการที่ต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 52 (แบบ คส.4/2)

คำสั่งที่...../.....

สำนักงาน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

เรื่อง คำสั่งให้หยุดดำเนินกิจการที่ต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น

เรียน .....

ตามที่ท่านได้ดำเนินกิจการ...(สถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหาร)...ในอาคารหรือพื้นที่ ซึ่งมีพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตารางเมตรโดยมิได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 48 และเคยได้รับโทษตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 เพราะเหตุที่ฝ่าฝืนดำเนินกิจการโดยมิได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นมาแล้วครั้งหนึ่ง ปรากฏว่าท่านยังฝ่าฝืนดำเนินกิจการโดยมิได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นต่อไป

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงมีคำสั่งให้ท่านหยุดดำเนินกิจการไว้จนกว่าจะได้ดำเนินการแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 48 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ทั้งนี้ ให้ท่านหยุดดำเนินกิจการทันทีนับแต่วันทราบคำสั่งนี้ หากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งโดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควรจะมีโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับและปรับอีกไม่เกินวันละห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังไม่ปฏิบัติตามคำสั่งตามมาตรา 80 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

อนึ่ง หากท่านไม่พอใจคำสั่งนี้หรือเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม ท่านมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการตามคำสั่งข้างต้นด้วย

ขอแสดงความนับถือ

.....
(.....)

ตำแหน่ง.....

เจ้าพนักงานท้องถิ่น

ส่วนราชการ.....
โทร.....
โทรสาร.....
E-mail.....

คำสั่งห้ามการดำเนินกิจการที่ต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 52 (แบบ คส.4/3)

คำสั่งที่...../.....

สำนักงาน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

เรื่อง คำสั่งห้ามการดำเนินกิจการที่ต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น

เรียน .....

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาคำสั่งให้หยุดดำเนินกิจการที่ต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ตามที่ท่านได้ดำเนินกิจการ...(สถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหาร)...ในอาคารหรือพื้นที่ซึ่งมีพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตารางเมตรโดยมิได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 48 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้มีคำสั่งให้ท่านหยุดดำเนินกิจการไว้จนกว่าจะได้ดำเนินการแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 48 แล้วตามสิ่งที่ส่งมาด้วยนี้ ปรากฏว่าท่านยังฝ่าฝืนดำเนินกิจการโดยมิได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นต่อไปอีก

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงมีคำสั่งห้ามมิให้ท่านดำเนินกิจการนี้ไว้เป็นเวลา.....(ซึ่งต้องไม่เกินสองปี)

ทั้งนี้ ให้ท่านหยุดดำเนินกิจการทันทีนับแต่วันทราบคำสั่งนี้ หากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งโดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควรจะมีโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับและปรับอีกไม่เกินวันละห้าพันบาทตลอดเวลายังไม่ปฏิบัติตามคำสั่งตามมาตรา 80 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

อนึ่ง หากท่านไม่พอใจคำสั่งนี้หรือเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม ท่านมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการตามคำสั่งข้างต้นด้วย

ขอแสดงความนับถือ

.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

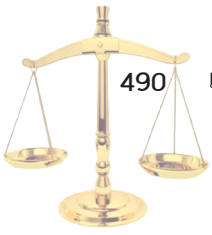
เจ้าพนักงานท้องถิ่น

ส่วนราชการ.....

โทร.....

โทรสาร.....

E-mail.....

หนังสือแจ้งความไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ของคำขอรับใบอนุญาต/ (แบบ นส.3)
คำขอต่ออายุใบอนุญาตการประกอบกิจการ (ตามมาตรา 56 วรรคหนึ่ง)

ที่...../.....

สำนักงาน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

เรื่อง ขอให้แก้ไขความไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ของคำขอรับใบอนุญาต/คำขอต่ออายุใบอนุญาต
การประกอบกิจการ

เรียน .....

ตามที่ท่านได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อประกอบกิจการ.....
..... เมื่อวันที่..... นั้น

เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ตรวจคำขอของท่านแล้วพบว่าคำขอไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ดังนี้

- 1) .....
- 2) .....
- 3) .....
- 4) .....
- 5) .....

จึงขอแจ้งให้ท่านทราบเพื่อดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องภายใน.....วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือนี้ หากท่าน
ไม่ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องภายในเวลาดังกล่าว จะถือว่าท่านไม่ประสงค์จะขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการ
นี้และจะไม่พิจารณาคำขอของท่านพร้อมทั้งส่งคืนเอกสารทั้งหมดให้แก่ท่านต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการต่อไปด้วย

ขอแสดงความนับถือ

.....
(.....)

ตำแหน่ง.....

เจ้าพนักงานท้องถิ่น

ส่วนราชการ.....
โทร.....
โทรสาร.....
E-mail.....

หนังสือแจ้งเตือนให้ชำระค่าธรรมเนียม

(แบบ นส.4)

ที่...../.....

สำนักงาน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

เรื่อง ขอให้ดำเนินการชำระค่าธรรมเนียมหนังสือรับรองการแจ้งประจำปี .....

เรียน .....

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือรับรองการแจ้ง เลขที่ .....

ตามที่ท่านได้ประกอบกิจการ.....ซึ่งตั้งอยู่

เลขที่.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....

ตามสำเนาหนังสือรับรองการแจ้งที่ส่งมาด้วยนี้

บัดนี้ ใกล้จะถึงกำหนดเวลาการชำระค่าธรรมเนียมการประกอบกิจการดังกล่าวตามข้อกำหนดของท้องถิ่นแล้ว ดังนั้น จึงขอแจ้งให้ท่านดำเนินการชำระค่าธรรมเนียมให้แล้วเสร็จภายในวันที่.....

ทั้งนี้ หากมิได้ชำระค่าธรรมเนียมตามเวลากำหนดไว้ ท่านจะต้องชำระค่าปรับเพิ่มขึ้นอีก ร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าธรรมเนียมที่ค้างชำระ เว้นแต่ท่านจะได้บอกเลิกการดำเนินกิจการนี้ก่อนถึงกำหนดการเสียค่าธรรมเนียมครั้งต่อไปตามที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดของท้องถิ่น ตามมาตรา 65 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการต่อไปด้วย จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(.....)

ตำแหน่ง.....

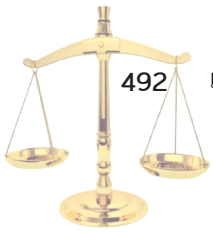
เจ้าพนักงานท้องถิ่น

ส่วนราชการ.....

โทร.....

โทรสาร.....

E-mail.....

หนังสือแจ้งเตือนให้ชำระค่าธรรมเนียม

(แบบ นส.4/1)

ที่...../.....

สำนักงาน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

เรื่อง ขอให้ดำเนินการชำระค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประจำปี .....

เรียน .....

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาใบอนุญาต เลขที่ .....

ตามที่ท่านได้ประกอบกิจการ.....ซึ่งตั้ง

อยู่เลขที่.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....

ตามสำเนาใบอนุญาตที่ส่งมาด้วยนี้

บัดนี้ ใกล้จะถึงกำหนดเวลาการชำระค่าธรรมเนียมการประกอบกิจการดังกล่าว ตามข้อกำหนดของท้องถิ่นแล้ว ดังนั้น จึงขอแจ้งให้ท่านดำเนินการชำระค่าธรรมเนียมให้แล้วเสร็จภายใน วันที่.....

ทั้งนี้ หากมิได้ชำระค่าธรรมเนียมตามเวลากำหนดไว้ ท่านจะต้องชำระค่าปรับเพิ่มขึ้นอีก ร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าธรรมเนียมที่ค้างชำระ เว้นแต่ท่านจะได้บอกเลิกการดำเนินกิจการนี้ก่อนถึง กำหนดการเสียค่าธรรมเนียมครั้งต่อไปตามที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดของท้องถิ่น ตามมาตรา 65 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการต่อไปด้วย จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

เจ้าพนักงานท้องถิ่น

ส่วนราชการ.....

โทร.....

โทรสาร.....

E-mail.....

คำสั่งไม่ออกใบอนุญาตประกอบกิจการตามมาตรา 56

(แบบ คส.5/1)

คำสั่งที่...../.....

สำนักงาน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

เรื่อง คำสั่งไม่อนุญาตให้ประกอบกิจการ

เรียน .....

อ้างถึง คำขอรับใบอนุญาต..... ลงวันที่.....

ตามที่ท่านได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อประกอบกิจการ.....
เมื่อวันที่.....นั้น

ปรากฏว่าท่านไม่สามารถดำเนินการให้เป็นไปตามข้อกำหนดของท้องถิ่น (สาเหตุสำคัญที่มีผลให้
ไม่อาจจะออกใบอนุญาตได้) คือ

- 1) .....
- 2) .....
- 3) .....
- 4) .....
- 5) .....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา 56 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในฐานะ
เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงมีคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตประกอบกิจการให้แก่ท่าน

ทั้งนี้ หากท่านฝ่าฝืนดำเนินการจะมีโทษ..... (แล้วแต่ประเภทกิจการ)
ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

อนึ่ง หากท่านไม่พอใจคำสั่งนี้หรือเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม ท่านมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่ง
ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการตามคำสั่งข้างต้นด้วย

ขอแสดงความนับถือ

.....
(.....)

ตำแหน่ง.....

เจ้าพนักงานท้องถิ่น

ส่วนราชการ.....
โทร.....
โทรสาร.....
E-mail.....

คำสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการตามมาตรา 56 (แบบ คส.5/2)

คำสั่งที่...../.....

สำนักงาน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

เรื่อง คำสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการ

เรียน .....

ตามที่ท่านได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ประกอบกิจการ..... ตามใบอนุญาตเลขที่.....ซึ่งใบอนุญาตจะสิ้นอายุในวันที่..... โดยท่านได้ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นไว้แล้วเมื่อวันที่.....ก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ นั้น

ปรากฏว่าท่านไม่สามารถดำเนินการให้เป็นไปตามข้อกำหนดของท้องถิ่น (สาเหตุสำคัญที่มีผลให้ไม่อาจจะอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตได้) คือ

- 1) .....
- 2) .....
- 3) .....
- 4) .....
- 5) .....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา 56 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงมีคำสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการแก่ท่าน

ทั้งนี้ หากท่านฝ่าฝืนดำเนินการจะมีโทษ..... (แล้วแต่ประเภทกิจการ) ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

อนึ่ง หากท่านไม่พอใจคำสั่งนี้หรือเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม ท่านมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการตามคำสั่งข้างต้นด้วย

ขอแสดงความนับถือ

.....
(.....)

ตำแหน่ง.....

เจ้าพนักงานท้องถิ่น

ส่วนราชการ.....

โทร.....

โทรสาร.....

E-mail.....

คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้พักใช้ใบอนุญาตประกอบกิจการตามมาตรา 59 (แบบ คส.5/3)

คำสั่งที่...../.....

สำนักงาน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

เรื่อง คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้พักใช้ใบอนุญาตประกอบกิจการ

เรียน .....

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาแบบตรวจแนะนำของเจ้าพนักงานฯ จำนวน ..... ฉบับ (ถ้ามี)

ตามที่ นาย/น.ส./นาง.....ตำแหน่ง.....เจ้าพนักงานสาธารณสุข/ผู้ได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าหน้าที่ ได้ตรวจสถานประกอบกิจการของท่านซึ่งตั้งอยู่เลขที่.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....เมื่อวันที่.....เวลา.....แล้วพบว่า (ข้อเท็จจริงที่ตรวจพบ) .....

.....พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตาม (บทแห่งพระราชบัญญัติ หรือกฎกระทรวง ข้อกำหนดของท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัติ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตนี้) จึงได้มีคำแนะนำให้แก้ไขปรับปรุงตามอำนาจหน้าที่ในมาตรา 44(3) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 แล้วตามสิ่งที่ส่งมาด้วยนี้ แต่ปรากฏว่าท่านมิได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานภายในเวลาที่กำหนดไว้ในคำแนะนำดังกล่าว

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา 59 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น จึงออกคำสั่งให้พักใช้ใบอนุญาตประกอบกิจการของท่านเป็นเวลา.....วัน (ต้องไม่เกิน 15 วัน)

ทั้งนี้ ให้ท่านหยุดดำเนินกิจการทันทีนับแต่วันทราบคำสั่งนี้ หากฝ่าฝืนดำเนินกิจการต่อไป จะมีโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับและปรับอีกไม่เกินวันละห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนตามมาตรา 84 และ (ท่านอาจถูกสั่งพักใช้อีกหรือถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตในที่สุดได้)

อนึ่ง หากท่านไม่พอใจคำสั่งนี้หรือเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม ท่านมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งต่อ เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ภายในสิบห้าวันนับแต่วันทราบคำสั่งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการตามคำสั่งข้างต้นด้วย

ขอแสดงความนับถือ

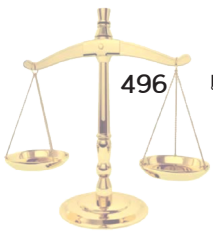
.....
(.....)

ตำแหน่ง.....

เจ้าพนักงานท้องถิ่น

ส่วนราชการ.....
โทร.....
โทรสาร.....
E-mail.....

คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้เพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการตามมาตรา 60 (แบบ คส.5/4)

คำสั่งที่...../.....

สำนักงาน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

เรื่อง คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพิกถอนใช้ใบอนุญาต

เรียน .....

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาคำสั่งให้พักใช้ใบอนุญาต จำนวน ..... ฉบับ (ไม่น้อยกว่า 2 ฉบับ) (ถ้ามี)

ตามที่ นาย/น.ส./นาง.....ตำแหน่ง.....เจ้าพนักงาน

งาน

สาธารณสุข/ผู้ได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าหน้าที่ ได้ตรวจสถานประกอบกิจการของท่านซึ่งตั้งอยู่เลขที่.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....เมื่อวันที่.....เวลา.....แล้วพบว่า (ข้อเท็จจริงที่ตรวจพบ).....

อันเป็นการไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตาม (บทแห่งพระราชบัญญัติ หรือกฎกระทรวง ข้อกำหนดของท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัติ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตนี้) จึงพิจารณาเห็นว่า

- ท่านได้ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปและมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก
- ท่านต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535
- การไม่ปฏิบัติหรือการปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้นก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน

หรือมีผลกระทบต่อสถานะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีวิตของประชาชน

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา 60 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงออกคำสั่งให้เพิกถอนใบอนุญาต เล่มที่.....เลขที่.....ของท่าน

ทั้งนี้ ให้ท่านหยุดดำเนินกิจการทันทีนับแต่วันทราบคำสั่งนี้

อนึ่ง หากท่านไม่พอใจคำสั่งนี้หรือเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม ท่านมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการตามคำสั่งข้างต้นด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(.....)

ตำแหน่ง.....

เจ้าพนักงานท้องถิ่น

ส่วนราชการ.....

โทร.....

โทรสาร.....

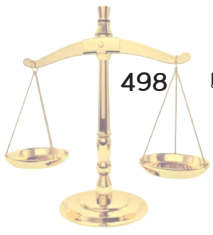
E-mail.....

(ด้านหลัง)

คำเตือน

ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการนี้ โดยดำเนินกิจการต่อไป จะมีความผิดฐานประกอบกิจการโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องระวางโทษ.....(แล้วแต่ประเภทกิจการ)..... ตามมาตรา..... และท่านจะขอรับใบอนุญาตสำหรับการประกอบกิจการที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตนี้อีกไม่ได้จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกล้างเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา 62 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้หยุดการดำเนินกิจการตามมาตรา 65 วรรคสอง (แบบ คส.6)

คำสั่งที่...../.....

สำนักงาน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

เรื่อง คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้หยุดการดำเนินกิจการ

เรียน .....

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1) สำเนาหนังสือรับรองการแจ้ง(หรือใบอนุญาต) เลขที่ .....
- 2) สำเนาหนังสือเตือนให้ชำระค่าธรรมเนียม จำนวน..... ฉบับ

ตามที่ท่านได้ประกอบกิจการ.....ซึ่งตั้งอยู่

เลขที่.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....

ตามสำเนาหนังสือรับรองการแจ้ง (หรือใบอนุญาต) ที่ส่งมาด้วย 1) ปรากฏว่าท่านมิได้เสียค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดของท้องถิ่นโดยค้างชำระค่าธรรมเนียมติดต่อกันเกินกว่าสองครั้ง และโดยที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้มีหนังสือแจ้งเตือนให้ท่านชำระค่าธรรมเนียมแล้วตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 2) แต่ท่านก็มิได้ดำเนินการแต่อย่างใด

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา 65 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น จึงออกคำสั่งให้ท่านหยุดการดำเนินกิจการไว้จนกว่าได้เสียค่าธรรมเนียมและค่าปรับจนครบจำนวน

ทั้งนี้ ให้ท่านหยุดดำเนินกิจการทันทีนับแต่วันทราบคำสั่งนี้ หากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งโดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควรจะมีโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับและปรับอีกไม่เกินวันละห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังไม่ปฏิบัติตามคำสั่งตามมาตรา 80 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

อนึ่ง หากท่านไม่พอใจคำสั่งนี้หรือเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม ท่านมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการตามคำสั่งข้างต้นด้วย

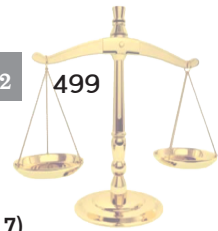
ขอแสดงความนับถือ

.....
(.....)

ตำแหน่ง.....

เจ้าพนักงานท้องถิ่น

ส่วนราชการ.....
โทร.....
โทรสาร.....
E-mail.....

**คำสั่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขให้แก้ไขหรือระงับเหตุที่ไม่ถูกต้อง
ตามมาตรา 46 วรรคสอง**

(แบบ คส.7)

คำสั่งที่...../.....

สำนักงาน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

เรื่อง คำสั่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขให้แก้ไขหรือระงับเหตุโดยเร่งด่วน

เรียน .....

ตามที่ข้าพเจ้า (นาย/น.ส./นาง).....ตำแหน่ง.....เจ้าพนักงาน
สาธารณสุข ได้ตรวจสถานที่ (สถานประกอบกิจการ) เลขที่.....ถนน.....
ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....เมื่อวันที่.....เวลา.....
แล้วพบว่า.....(เหตุที่ไม่ถูกต้องหรือมีการกระทำใดๆ ที่ฝ่าฝืนต่อบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พ.ศ. 2535 หรือข้อกำหนดของท้องถิ่น)..... ซึ่งได้พิจารณาเห็นว่าเหตุดังกล่าวจะมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่
เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนหรือจะเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนเป็นส่วนรวม ซึ่งสมควร
จะดำเนินการแก้ไขโดยเร่งด่วน

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา 46 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในฐานะ
เจ้าพนักงานสาธารณสุขจึงมีคำสั่งให้ท่านดำเนินการดังนี้

- 1) .....
- 2) .....

ทั้งนี้ ให้ท่านดำเนินการทันทีนับแต่เมื่อได้ทราบคำสั่งนี้(หรือให้แล้วเสร็จภายใน.....วันนับแต่วันทราบ
คำสั่งนี้) หากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งโดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควรหรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงาน
สาธารณสุขจะมีโทษจำคุกไม่เกินสองเดือนหรือปรับไม่เกินห้าพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับตามมาตรา 81 แห่งพระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข พ.ศ. 2535

อนึ่ง หากท่านไม่พอใจคำสั่งนี้หรือเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม ท่านมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งต่อ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการตามคำสั่งข้างต้นด้วย

ขอแสดงความนับถือ

.....
(.....)

ตำแหน่ง.....

เจ้าพนักงานสาธารณสุข

ส่วนราชการ.....
โทร.....
โทรสาร.....
E-mail.....